

Doodswens

Door Bloed Gebonden Serie
Boek 12

Dutch Translation

AMY BLANKENSHIP, RK MELTON

Amy Blankenship
Doodswens (Door Bloed
Gebonden Boek 12)

Аннотация

Ren dacht dat hij een kleine dief had betrapt, maar ontdekte dat verborgen onder lagen jongenskleren en vuil de meest begeerlijke verleidster was die hij ooit had gezien. Ren realiseert zich dat ze gebrandmerkt is met het merkteken van een demon en een doodswens leek te hebben. Ren besluit snel dat de enige manier om haar in leven te houden is door haar niet uit het oog te verliezen. Als de demonen suïcidaal genoeg waren om te denken dat ze haar van hem zouden wegnemen, zou hij hun hun eigen doodswens geven. In aanraking komen met de ondergrondse diefstalring die door demonen wordt gerund, was gemakkelijk geweest ... het aan hen ontsnappen was waar Lacey problemen mee had toen ze besloten haar te vermoorden. Als haar partner sterft om haar een voorsprong te geven, laat ze zijn offer niet verloren gaan en rent ze alsof er een horde demonen achter haar aan zit ... wat ze ook deden. Hoe moest ze weten dat haar ontsnappingsroute haar rechtstreeks naar het midden van een demonenoorlog zou leiden en in de armen van een sexy vreemdeling die sterker was dan haar ergste nachtmerrie? Ren dacht dat hij een kleine dief had betrapt, maar ontdekte dat verborgen onder lagen jongenskleren en vuil de meest begeerlijke verleidster was die hij

ooit had gezien. Ren realiseert zich dat ze gebrandmerkt is met het merkteken van een demon en een doodswens leek te hebben. Ren besluit snel dat de enige manier om haar in leven te houden is door haar niet uit het oog te verliezen. Als de demonen suïcidaal genoeg waren om te denken dat ze haar van hem zouden afpakken, zou hij hun hun eigen doodswens geven.

Содержание

Hoofdstuk 1	6
Hoofdstuk 2	22
Hoofdstuk 3	35
Hoofdstuk 4	53
Конец ознакомительного фрагмента.	71

Doodswens

Door Bloed Gebonden Serie Boek 12

Amy Blankenship, RK Melton

Vertaald door Angelique Hofland

Auteursrecht © 2013 Amy Blankenship

Second Edition Gepubliceerd door Amy Blankenship

Alle rechten voorbehouden.

Hoofdstuk 1

Ren wierp een blik op het meisje in zijn armen terwijl hij door Gypsy's ondergrondse woonkamer liep en langs de kralengordijnen die haar slaapkamer omgaven.

Het belangrijkste dat zijn blik trok, was de dunne laag vuil die ze als make-up over haar gezicht had uitgesmeerd om het feit te verdoezelen dat ze een gladde, smetteloze huidskleur had. Niet in staat om zichzelf te stoppen, liet Ren zijn blik langzaam teruggedrijven naar haar perfecte lippen en toen omhoog naar de waaier van haar lange donkere wimpers die langs haar wangen streelden. Er zou meer nodig zijn dan vuil en wijde kleren om haar zachtheid en schoonheid voor hem te verbergen.

Hij voelde de dikke doek die ze zo strak om haar borst had gewikkeld en het irriteerde hem. Het was geen wonder dat ze boven flauw was gevallen... hij betwijfelde of ze zelfs goed kon ademen met die bindingen die zo strak om haar borsten waren gewikkeld. Hij vroeg zich stilletjes af wiens slimme idee het was geweest om zich als een jongen te verkleden ... hopelijk niet van haar.

Ren stopte naast het bed en boog zich eroverheen om Lacey op de zachte matras te leggen. Het was gewoon zijn geluk dat het meisje dat exacte moment koos om uit haar dood flauw te vallen en wakker te worden terwijl ze tegen hem vocht.

Het eerste dat Lacey opviel, waren de sterke armen die

zo bezitterig om haar heen waren geslagen. Haar brein raakte automatisch in overdrive toen haar paranoïde geest oprecht dacht dat de gevaarlijke demon waarvoor ze de afgelopen weken was weggelopen haar eindelijk had ingehaald.

Als dit het einde van haar was, dan zou ze verdomme ten onder gaan zonder slag of stoot. Voordat de duisternis zelfs maar een kans had om uit haar zicht te verdwijnen, begon ze stoten te geven naar het monster dat haar vasthield.

“Laat me los, klootzak met een zwart hart!” Schreeuwde Lacey en begon met haar voeten te trappen om de demon uit balans te brengen.

Overrompeld door haar snelle ontwaken, griste Ren zijn zonnebril weer uit de lucht, toen ze erin was geslaagd hem van zijn gezicht te slaan omdat hij zijn handen vol had. Hij raakte snel gefrustreerd, klemde zijn tanden op elkaar en liet haar gracieus op de matras vallen.

Ren nam nog niet de moeite om de bril weer op te zetten, maar bleef rechtop staan en keek toe hoe ze een keer stuiterde en er op de één of andere manier in slaagde om haar knieën in de lucht onder zich te vouwen zodat ze erop belandde. De beweging was snel voor een mens ... zeer indrukwekkend.

Lacey knipperde met haar ogen en voelde een overweldigende opluchting toen haar zicht eindelijk duidelijk werd en ze beseftte dat het gewoon een idee van Gypsy was om met haar bodyguard te spelen. Ze fronste echter haar wenkbrauwen toen haar blik naar zijn vreemde ogen werd getrokken. Het duurde minder dan

een hartslag voordat ze tot de conclusie kwam dat de kleur van zijn irissen haar deed denken aan puur kwik met een vleugje ijsblauw langs de randen. Vreemd genoeg droegen ze bij aan zijn sexappeal, omdat ze er verdomd zeker van was dat hij niet blind was.

“Oh, jij bent het maar,” mompelde ze dankbaar en kromp ineen toen hij vragend een elegante wenkbrauw ophief.

“Wie dacht je dat het was ... de boeman?” Vroeg Ren terwijl hij zijn donkere zonnebril weer opzette. Hij was nog steeds een beetje verbijsterd dat ze hem gewoon recht in de ogen had gekeken en niet terugdeinsde of ineenkromp van angst.

Lacey staarde hem aan en dwong zichzelf het enge beeld van de oude demon en zijn ondergeschikten uit haar hoofd te zetten. Ze sloeg haar armen over haar borst en zei met zoveel sarcasme als ze kon, terwijl haar hart nog steeds een kilometer per minuut klopte: “Nee, je bent geen boeman... gewoon een engerd die zijn handen niet van me af kan houden.”

Ren grijnsde en staarde half naar haar en nam wraak met evenveel sarcasme: “Mocht je willen.”

“Mocht ik willen?” Vroeg Lacey en stond op zodat ze op het matras knielde.

Ze strekte haar armen langs haar lichaam en balde haar vuisten terwijl ze vocht tegen de lichte angst die nog steeds door haar ruggengraat liep. Ze had hier geen tijd voor. Als ze hier niet wegkwam, bestond de kans dat het te laat zou zijn om te vertrekken en keek ze rechtstreeks naar de reden voor de

vertraging.

“Ja ... mocht je willen,” herhaalde Ren zich afvragend hoe zo'n driftkop van een meisje er zo schattig uit kon zien, gekleed als een jongen.

“Ik zal je vertellen wat ik wens ... Ik wou dat je me gewoon liet pakken waarvoor ik hier kwam, zodat ik op mijn vrolijke kleine weg kan gaan,” wierp ze terug naar hem terwijl ze haar kin ophief.

“Daarover gesproken ... wat probeerde je precies te stelen en voor wie moest je het stelen?” Vroeg Ren terwijl hij wat dichter voorover leunde om haar te intimideren om de enige vraag te beantwoorden die aan zijn hersenen knaagde. Hij hield niet van de gedachte dat ze zichzelf in gevaar zou brengen door met demonen te werken en weerstond de neiging om haar een beetje wijs te maken.

Hoewel ze zijn ogen niet kon zien vanwege de zonnebril, voelde Lacey zijn zilveren schittering op haar gericht worden en moest ze een rilling onderdrukken. Met haar oplettende blik op hem houdend, krabbelde ze achteruit om het bed tussen hen in te zetten, maar ze knipperde verrast met haar ogen toen hij plotseling uit het zicht verdween.

Ze kon de angstige zucht die haar ontsnapte niet bedwingen toen ze voelde dat twee handen haar schouders vastpakten, net toen haar linkerhand de lucht raakte in plaats van het platte oppervlak van de matras. Als hij niet zo snel had bewogen, zou ze achterover van het bed op de grond zijn gevallen.

“Wat dacht je ervan om een minuutje op je plek te blijven,” zei Ren iets harder dan hij had bedoeld, maar dit meisje zou even moeten relaxen voordat ze zich bezeerde.

Lacey's ademhaling versnelde en haar blik schoot door de kamer op zoek naar een soort wapen. Tot haar grote opluchting merkte ze dat er nogal wat decoraties aan de muren hingen en ze grijsde in gedachten om de gave van haar opa om vooruit te denken. Jammer dat ze nog steeds buiten haar bereik waren.

De man die haar schouders vasthield, had te snel bewogen om een mens te zijn ... wat betekende dat hij een demon was. Als dat inderdaad het geval was, wat deed een demon dan in godsnaam in de geheime schuilkelder van haar grootvader en waarom was ze alleen met hem?

Ze knipperde langzaam met haar ogen en alle gedachten om terug te vechten verlieten haar toen de herinnering haar in het gezicht sloeg ... hard. Opa was dood. Een geluid bij de deur deed haar met een ruk omhoogkijken en ze zag Gypsy en de andere man die de voordeur van de winkel had ingeslagen, de slaapkamer binnenkomen.

De schouders van Gypsy zakten in elkaar toen Lacey's uitdrukking langzaam veranderde van verdriet in beschuldiging terwijl ze elkaar vanuit de andere kamer aanstaarden.

“Kun je ze hier weghalen en me een moment geven om helder na te denken?” Eiste Lacey boos terwijl ze vocht tegen de tranen die de gedachte om haar grootvader nooit meer te zien had uitgelokt.

“Moet ik je eraan herinneren dat jij degene bent die hier ongevraagd naar binnen is geslopen,” wierp Ren terug met de wens dat er een demon in de buurt was die gedachten kon lezen, zodat hij die kracht kon grijpen. Hij zou er alles voor over hebben om te weten wat dit meisje op dit moment dacht. Het laatste dat hij nodig had, was dat ze genoeg tijd had om met een coverstory te komen voordat hij de waarheid uit haar kon krijgen.

“Ren, alsjeblieft ... kunnen jij en Nick ons meisjes wat privacy geven?” Vroeg Gypsy vriendelijk, vol medelijden voor Lacey. Ze had haar eigen verdriet over de dood van hun opa al afgehandeld ... maar Lacey het net ontdekt.

Ren staaarde even naar Gypsy voordat hij weer omlaag keek naar het meisje dat hij nog steeds vasthield. Hij verstevigde zijn greep en leunde voorover tot zijn lippen maar een paar centimeter van haar oor verwijderd waren: “Ik zal niet ver zijn.”

Lacey werd 's nachts geboren, maar ze was gisteravond niet geboren en begreep de onderliggende dreiging van de man perfect.

Gypsy zuchtte en schudde haar hoofd voordat ze beide mannen uit haar kamer zwaaide. “Vooruit, ik denk dat ik het vanaf hier aan kan.” Ze blies een lok donker haar uit haar ogen toen ze uit het slaapgedeelte stapten, maar stopte in haar woonkamer om zich om te draaien en naar haar te kijken.

Fronsend liep ze kalm naar de deur van de schuilkelder en wees naar ze. “Geen aanstoot aan jullie beiden, maar ik heb mijn nicht al meer dan een jaar niet gezien en ik denk dat ze net zoveel

vragen heeft als jij ... zo uit.”

Nick legde een hand op Ren's schouder en duwde hem zachtjes naar de deur. Hij haalde snel zijn hand weg toen Ren die van zich af schudde en voor hem uit de kamer stormde.

Voordat hij hem volgde, draaide Nick zijn hoofd om en glimlachte hij geruststellend naar Gypsy. “We staan buiten als je iets nodig hebt. Neem je tijd.”

Ren draaide zich om om de toegestane tijd tegen te spreken, maar de woorden stierven op zijn lippen toen hij zag dat Lacey nu vlak achter Gypsy stond met een zelfvoldane grijns op haar gezicht alsof ze zojuist overal haar zin in had gekregen. De kleine snootje was irritant en stond op het punt hem echt kwaad te maken... dus besloot hij haar spelletje mee te spelen.

Ren hield zijn hoofd naar beneden zodat ze het zilver van zijn ogen kon zien en beantwoordde de grijns met een donkerdere grijns van hem, waardoor haar uitdrukking een beetje vervaagde.

Lacey kon niet geloven dat deze man naar haar grijnsde alsof hij iets wist wat ze niet wist. Nou, naar de hel daarmee. Als vergelding stak ze haar hand uit en gooide de deur van de schuilkelder hard genoeg dicht om een heel luide knal te maken, ongeveer een seconde voordat ze hem op slot deed.

“Deze is voor jullie stelletje bejaarden,” raasde ze, ze miste volledig het feit dat ze hem net een compliment en een belediging had gegeven in dezelfde zin.

“Oohh die kleine,” donderde Ren en reikte naar het stuur om het te ontgrendelen, maar Nick sloeg snel zijn hand weg.

“Oh kom op, ik betwijfel of ze gevaarlijk is,” zei Nick aan om Ren te kalmeren. “Voor het geval je het nog niet gemerkt hebt, ze is nu zo bang en niet van plan de wereld over te nemen. Bovendien is er maar één uitweg uit die schuilkelder en we staan er precies voor. Vertrouw me ... ze is maar een meisje en geen bedreiging.”

“Ga weg!” Snauwde Ren geërgerd. “Als ze zo verdomd onschuldig is, waarom is ze dan gekleed als een jongen en probeert ze midden in de nacht in te breken in de winkel van haar opa? Oh, en laten we niet vergeten dat ze regelrecht naar een verborgen kluis ging die tot gisteren een hele reeks zeer krachtige artefacten bevatte waarvoor elke demon hun Demon Blade zou geven om in handen te krijgen? Verklaar me dat Robin,” eindigde hij verwaand.

Nick grijnsde en schudde langzaam zijn hoofd. “Oh nee ... ik ben Batman.”

“Wat dan ook ... Robin,” zei Ren terwijl hij zijn handpalm tegen de deur legde en zijn ogen sloot om zich te concentreren.

Hij fronste toen Nick's gedachten, die niet erg aardig waren, plotseling luid en duidelijk door zijn hoofd klonken. Ren kon er niets aan doen en begon in stilte te tekeer gaan over het vermogen om gedachten te lezen dat hem zojuist in de steek had gelaten toen het van pas zou komen. Waar die geest lezende demon ook was ... hij moest in godsnaam stilstaan.

Gypsy zuchtte om Lacey's koppige actie en draaide zich om naar haar nicht. Ze nam niet de moeite om haar te vertellen

dat beide mannen wisten hoe ze de deur moesten openen die ze zojuist in hun gezicht had geslagen. Als ze Ren bleef tegenwerken, zou ze er snel genoeg achter komen ... Dat wist Gypsy zeker.

“Wat in hemelsnaam ...” begon Gypsy alleen haar mond klapte dicht toen Lacey plotseling haar hand uitstak en haar lippen aanraakte met de toppen van haar vingers en een zacht geluid maakte.

“Waar is ons kristal,” fluisterde Lacey nauwelijks hoorbaar, ze begon door de kamer te lopen en keek naar de enorme hoeveelheid kristallen die Gypsy persoonlijk had tentoongesteld.

Gypsy glimlachte toen ze besepte waar Lacey naar op zoek was en liep naar haar computerbureau en reikte naar het heldere robijnrode kwartskristal dat daar lag. Als kinderen gebruikten ze het privacy kristal vaak om elkaar de geheimen te vertellen waarvan ze niet wilden dat iemand anders het hoorde ... vooral de volwassenen.

Het kristal zelf was hun geheim geweest en door hun grootvader aan hen gegeven om te delen. Toen ze opgroeiden, werd het kristal opzijgelegd omdat het geen nut had gehad. Gypsy wist niet waarom het kristal bij haar bleef in plaats van verder te gaan zoals kristallen meestal deden ... misschien zou ze nu haar antwoord krijgen.

Ren hield zijn hand tegen de deur gedrukt en probeerde door het dikke staal te luisteren. Zijn ogen vernauwden zich toen de stem van Gypsy plotseling halverwege een zin werd onderbroken.

Nick stond naast hem met zijn oor tegen het koude staal gedrukt. Hij had wat problemen, maar kon nog steeds dezelfde dingen horen als Ren.

Ren fronste zijn wenkbrauwen toen hij Lacey Gypsy naar een kristal hoorde vragen net voordat de kamer in stilte viel, op het geluid van hun voetstappen na.

“Wat heeft een kristal met iets te maken?” Vroeg Nick.

Ren wierp hem een blik toe die hem in feite vertelde te zwijgen voordat hij zijn ogen sloot en zich weer concentreerde.

Gypsy en Lacey gingen tegenover elkaar op de bank zitten, terwijl Gypsy het kristal in haar hand hield. Lacey legde haar hand in die van Gypsy, klemde het kristal tussen hun handpalmen en slaakte een diepe zucht.

“Vertel me alles wat ik heb gemist sinds ik weg ben,” zei Lacey zacht.

Ren raakte gefrustreerd en probeerde te luisteren terwijl hij probeerde zijn tovenaars bereik te vergroten. Alleen fragmenten van hun gesprek drongen nu door, als een slechte radio-ontvangst, en hij beseftte plotseling dat hij werd geblokkeerd door een soort magie. De lucht om hem heen kreeg een beetje kracht en zijn frons werd dieper net voordat hij naar de deur sneerde.

Nick leunde verward achterover van de deur. “Ik kan nu helemaal niets horen.”

“Het lijkt erop dat Gypsy iets heeft dat een persoonlijk gesprek kan beschermen,” zei Ren en zijn lippen werden dunner van opwindning. “Ze gebruiken magie om te voorkomen dat we

ze horen.”

Nick snoof naar de grote slechte Ren die zo gemakkelijk werd overtroffen: “Je gaat me toch niet vertellen dat jij, met al je kracht, er niet doorheen kunt breken?”

Ren's kaak spande zich toen hij aan de kracht van het kristal trok en het schild strekte tot waar hij zich binnen de barrière bevond. “Dat heb ik niet gezegd. Er is meer nodig dan het gekke spelletje en de truc van een klein meisje om me buiten te houden.” Hij leunde wat dichterbij de deur en keek Nick aan met een ondeugende grijns: “Wil je horen wat ze zeggen?”

“Wat denk je zelf, dat ik stom ben ... natuurlijk,” antwoordde Nick met een sluwe grijns. Hij was absoluut niet vies van afluisteren als het hem uitkwam. In feite was hij daar meestal een professional in.

Ren wenkte hem en legde een hand op de schouder van de jaguar, voor de lol iets te strak.

Nick kromp ineens bij de harde greep, maar negeerde het toen zijn wenkbrauwen in zijn haarlijn schoten toen hij plotseling de stemmen van de vrouwen hoorde, net zo duidelijk alsof hij in dezelfde kamer met hen was.

“Leuk,” fluisterde hij met tegenzin.

Gypsy zat in kleermakerszit op de bank terwijl ze Lacey alles vertelde wat er was gebeurd, te beginnen met de dood van opa. Het had niet zo lang geduurd als ze dacht dat het zou duren om het verhaal te vertellen en ze leunde zelfs een beetje voorover toen ze Lacey begon te vertellen over Nick, Ren en al het gedoe

met Samuel. Ze bloosde toen ze toegaf dat ze al jaren een beetje verliefd op Nick was geweest.

Buiten de deur haalde Nick diep en tevreden adem bij het horen van Gypsy's bekentenis en keek naar Ren om te zien hoe hij het opnam. Het was een beetje teleurstellend om de andere man onaangedaan te zien.

“Kop dicht,” fronste Ren terwijl hij wilde dat Nick niet meer zo hard aan hem zou denken.

Nick wilde zo graag lachen, maar hield het in, want hij wilde ook horen wat er in de kamer gebeurde.

Tegen de tijd dat Gypsy klaar was met het vertellen, wreef Lacey met haar vrije hand over haar slaap en fronste haar gezicht alsof ze erge hoofdpijn had.

“Dat allemaal en je leeft nog? En hier dacht opa dat hij me de gevaarlijke baan had gegeven. Is er nog iets dat ik moet weten?” Vroeg Lacey en ze kruiste haar vingers, er viel niet meer te vertellen.

Gypsy dacht er even over na en schudde toen langzaam haar hoofd. “Nee, ik denk dat dat vrijwel alle belangrijke dingen omvat.”

“Het is een wonder dat The Witch's Brew nog steeds staat,” fluisterde Lacey en ze verstevigde haar greep op de hand van haar nicht voordat ze hem tussen hen in bracht. “En je probeerde een demon neer te schieten met een houten kogel,” ze schudde haar hoofd van verbazing en medeleven. Moedig en dom leken iets te zijn dat ze allebei gemeen hadden. “Ik ben zo blij dat deze

Michael-persoon de kracht had om je te genezen. Ik zou zijn gestorven als ik naar huis was gekomen om te zien dat jij en opa ... wegwaren.”

“Het gaat goed met mij en je bent nu thuis. Je blijft ... toch?” Vroeg Gypsy en liet de hoop in haar ogen schijnen.

Lacey begon nee te zeggen, maar zweeg even en beet op haar onderlip terwijl ze probeerde zich te verdiepen in iets dat haar niet had gezegd. Ze hief haar kin op en met haar blik strak op Gypsy gericht vroeg ze zich af of ze net het vangnet had gevonden waarnaar ze op zoek was. Als het de demonen ervan weerhield haar nog een tijdje niet te vinden, dan zou ze niet klagen.

“Wacht even ... was je serieus toen je zei dat demonen dit gebouw niet binnen mogen komen zonder jouw toestemming?” Vroeg ze, wetende wanneer iets te mooi klonk om waar te zijn... dat was het meestal.

“Het is waar,” bevestigde Gypsy enthousiast. “We hebben zelfs de spreuk getest om er zeker van te zijn dat hij werkte, en nou ja ... hij werkt uitstekend.” Ze probeerde te voorkomen dat ze grijnsde toen ze zich herinnerde dat Nick en Ren de winkel uit werden gezogen.

“Dat is het liefste dat ik heb gehoord in mmm ... ongeveer een jaar,” zei Lacey naar waarheid en voelde een deel van de spanning uit haar schouders en rug wegvloeien. Als ze bleef, kon ze misschien wat meer tijd winnen voordat ze tegenover Magere Hein stond. “En je zegt dat dit één van de spreuken was die al

die tijd in de kluis heeft gezeten?”

Ze vroeg zich stilletjes af of het uit hetzelfde spreukenboek was gekomen waarvan ze wist dat het de spreuk bevatte om de kracht van het demonteken dat ze nu droeg tegen te gaan. De manier waarop ze het begreep ... door een vervormingsspreuk over haar demonenmerk uit te spreken, zou het bijna onmogelijk zijn om haar op te sporen. Het zou de markering niet verwijderen, maar het was het op één na beste.

Ze moest weten waar ze dat boek naartoe hadden gebracht. Haar volgende stap zou zijn om de machtigste heksenketel in de stad te lokaliseren en hen te overtuigen haar te helpen de betovering uit te voeren. Het probleem was ... iemand had het verdomde boek verplaatst.

Gypsy hield bezorgt haar hoofd schuin toen de opluchting in Lacey's ogen wegebde van bezorgdheid. “Lacey, waar ben je het afgelopen jaar geweest? Wat is er gebeurd waardoor je niet naar huis kwam?”

Toen Lacey niet meteen antwoordde, sloeg Gypsy haar blik neer tot waar hun handen nog steeds samen rond het kristal zaten. “Je moet weten dat opa ziek was toen je verdween. Hij probeerde het voor me te verbergen, maar je bleef zo lang weg dat hij er eindelijk van overtuigd was dat je nooit meer terug zou komen ... dat er iets vreselijks met je was gebeurd.”

Lacey trok een flauw gezicht, wetende dat opa de laatste persoon was die verantwoordelijk was voor de rotzooi waarin ze zich bevond. Dit was helemaal voor haar eigen rekening.

Ze hadden Gypsy altijd buiten de cirkel gehouden, maar nu opa weg was, leek niets haar ervan te weerhouden om er tenminste een deel van te vertellen. Trouwens, als haar verleden haar inhaalde, zou Gypsy tenminste weten wat er echt met haar is gebeurd en misschien zelfs een grafsteen naast opa plaatsen ter herinnering.

Ze voelde zich kalm toen ze besloot om haar nicht mee te laten delen met de activiteiten van het gezin buitenshuis.

“Opa stuurde je altijd naar de veilingen en veilige plaatsen om de artefacten te krijgen die hij voor zijn verzameling wilde hebben of die hij nodig had om zijn klanten tevreden te stellen. Dat was jouw taak en je was er erg goed in.” Ze glimlachte liefdevol naar haar nicht voordat ze eraan toevoegde: “Maar ik ... ik was goed in iets heel anders.”

“Wat bedoel je?” Vroeg Gypsy met een frons. Ze had het achterdochtige gevoel dat ze het niet leuk zou vinden wat Lacey haar ging vertellen.

Lacey haalde haar schouders op alsof het niet zo'n groot probleem was. “Opa stuurde je naar de dingen die beschikbaar waren en die je gemakkelijk kunt bemachtigen ... sluit gewoon een paar deals in het geheim, met de hulp van een zeer gewilde transactie of enorme hoeveelheid geld. Hij stuurde me achter de dingen aan die niet zo ... gemakkelijk te verkrijgen waren.”

“Zoals?” Vroeg Gypsy.

“Zoals dingen waar mensen geen afstand van wilden doen,” gaf Lacey aan en keek toe terwijl de mond van haar nicht

openviel.

Hoofdstuk 2

“Heeft hij je eropuit gestuurd om dingen te stelen?” De stem van Gypsy klonk verbijsterd. “Ik kan niet geloven dat opa je zou aanmoedigen om zoiets gevaarlijks te doen.”

“Hoe denk je dat hij in de eerste plaats in dit bedrijf terecht is gekomen?” Vroeg Lacey met een flauwe glimlach.

“Ik heb alleen maar geruchten gehoord,” fluisterde Gypsy meer dan een beetje verbaasd over de bekentenis. Enkele van de hoogste personen op de ondergrondse veilingen hadden haar de afgelopen jaren vaak hints gegeven. Ze had alleen beleefd naar hen geknikt en geglimlacht, en daarna de geruchten uit haar hoofd gewist omdat ze er niet te hard over wilde nadenken.

Ze zuchtte terwijl ze toegaf. “Ik haalde gewoon mijn schouders op met het idee dat ze me aan het pesten waren, omdat we vaak dingen te pakken kregen die de anderen heel graag wilden.”

“Ze hadden het volste recht om jaloers te zijn. Opa was in zijn beste jaren een beruchte inbreker en hij heeft in die jaren veel waardevolle spullen weten te bemachtigen,” bevestigde Lacey met trots in haar stem.

“Zijn specialiteit was bovennatuurlijke voorwerpen... oude spreukenboeken, tijdschriften, schilderijen en verschillende magische voorwerpen. Ondergrondse geruchtenmolens zeggen dat hij de Heilige Graal daadwerkelijk heeft gevonden en deze

heeft verborgen voor de man die hem had ingehuurd om hem te vinden. Ik betwijfel ernstig of hij dat deed, maar het draagt alleen maar bij aan de mythe rond opa.”

Gypsy fronste haar wenkbrauwen. “Hoe heeft hij al die jaren overleefd en hij bleef zulke gevaarlijke voorwerpen na te jagen?”

Lacey haalde haar schouders op. “Wie weet? Opa maakte veel vijanden voordat hij zich terugtrok uit zijn favoriete tijdverdrijf. Niemand kon bewijzen dat hij het was, want hij had de kunst van het stelen onder de knie. Eén van de eerste dingen die hij had gestolen, was een verdwijn apparaat waardoor hij volledig onzichtbaar was. Zijn schild tegen de meeste van die vijanden die hem wel verdachten, was het feit dat veel van de dingen waarvan ze dachten dat hij ze misschien had gestolen, krachtig genoeg waren om tegen hen te worden gebruikt als ze wraak zouden nemen.”

“Een verdwijnapparaat,” herhaalde Gypsy met grote ogen. “Zoals de onzichtbaarheidsmantel van Harry Potter?”

“Ik weet het niet ... ik heb het nooit gezien omdat het verdween voordat één van ons werd geboren,” antwoordde Lacey. “Ik denk dat iemand anders een nog betere dief was dan opa.”

“Geen wonder dat wat er over is van ons gezin, de stad uit is verhuisd en ons heeft gewaarschuwd om bij opa rond te hangen. Ik dacht dat het was omdat ze aannamen dat hij een gek was omdat hij in het bovennatuurlijke geloofde en zo'n winkel runde.” Gypsy schudde haar hoofd en herinnerde zich alle keren dat ze voor hem opgekomen was. Ze had er echter nog steeds geen

spijt van. Ze had van hem gehouden en dat was het enige dat belangrijk voor haar was.

“Oh nee,” sprak Lacey haar tegen. “De familie heeft geen idee. Hij wilde het zo. Hij deed altijd expres raar bij hen ... zodat ze hem zouden bestempelen als een rare verschoppeling en ver wegbleven. Hij wilde geen van hen in gevaar brengen als iemand hem achterna kwam.”

Lacey's lippen wezen op een droevige frons toen ze terugdacht aan de tijd dat ze voor het eerst bij opa was ingetrokken ... hier in deze winkel. Toen ze negen jaar oud was, waren haar ouders omgekomen bij een bizar ongeluk en haar grootvader was binnen enkele uren komen opdagen om haar op te eisen. Hij kon niet weten of het ongeluk echt een ongeluk was of niet en hij had die geheime zorg aan haar bekend nadat ze de waarheid over hem had gehoord.

Het was de theorie dat haar ouders vermoord zouden kunnen zijn vanwege één of andere paranormale snuisterij die haar uiteindelijk had doen besluiten om wraak te nemen op iemand die bovennatuurlijke dingen had, in de hoop dat ze degene zou tegenkomen die hen had vermoord. Er was echter nog nooit iets verschenen en ze zou snel verslaafd raken aan de opwindning van het werk. Dat ... en het geld was ook niet slecht.

“Het was mijn idee om in zijn voetsporen te treden en hij was er vanaf het begin tegen,” herinnerde ze zich. “Maar na een tijdje daagde ik hem uit door in mijn eentje naar buiten te gaan en te stelen. Ik zorgde ervoor dat hij me betrapte, zodat hij geen

andere keus had dan me te leren hoe ik erin en eruit moest komen zonder opgemerkt te worden. Het was niet zijn idee, maar ik liet hem geen andere keuze. Het was óf me het alleen laten doen en mezelf laten vermoorden, óf me al zijn trucs leren en er het beste van hopen.”

“Ik begrijp het,” Gypsy schudde haar hoofd naar haar sluwe nicht en had bijna medelijden met haar grootvader. “Arme opa had geen enkele kans.”

“Ja, nou... ik ben met deze laatste klus te ver gegaan,” bekende Lacey. “Het was mijn schuld en opa had zichzelf niet de schuld moeten geven. Hij wist dat ik eigenwijs was en hij had zijn best gedaan.”

“Oh nee,” fluisterde Gypsy. “Je was meer dan een jaar weg. Wat is er precies met je gebeurd?” Ze stak haar hand uit en raakte Lacey's wang aan met het kussentje van haar duim, terwijl ze een vlek van het vuil daar wegveegde. “Is dat waarom je gekleed bent als een vuile jongen en rondsluipt? Vlucht je voor iets ... of iemand?”

“Een beetje van beide ben ik bang. Ik zou hier nu niet eens moeten zijn en hoe minder je weet wat er aan de hand is, hoe beter.” Ze wierp een blik naar de deur, wetende dat ze het voorbeeld van haar opa moest volgen en het gezin moest beschermen door afstand te houden. “Ik had hier moeten zijn zonder dat iemand het opmerkte, maar je waakhond moest alles verpesten.”

Gypsy zag dat Lacey begon te friemelen en hoe ze nu

verlangend naar de deur keek alsof ze weg wilde. Omdat zij niet wilde dat ze wegging, flapte Gypsy er snel uit: “Er staat een clausule in opa's testament over jou ... hij heeft je nooit opgegeven.”

Lacey glimlachte liefdevol. “Hij zorgde altijd voor ons.”

Gypsy knikte ernstig. “Ja, dat deed hij en daarom heeft hij in zijn testament de helft van de winkel aan jou nagelaten. The Witch's Brew is de helft van jou en de helft van mij. Ook al was je er niet, ik heb het testament zo gelaten, precies zoals opa het wilde. We zijn nu zakenpartners en we kunnen deze plek samen runnen als je gewoon blijft.”

“Ik weet het niet,” fluisterde Lacey. Haar dagen waren geteld. Zelfs als ze het spreukenboek had gekregen en het demonenmerk had beschadigd ... zouden ze haar uiteindelijk toch inhalen en dat zou het einde zijn. Ze begon haar hand weg te trekken van Gypsy's, maar haar nicht hield haar stevig vast. “Je weet niet wat je vraagt. Als ik blijf ... kan het gevaarlijk zijn voor ons allebei ... niet alleen voor mij.”

“Ik heb nu hele machtige vrienden en zij kunnen je helpen ... je beschermen tegen wie of wat dan ook waar je zo bang voor bent,” zei Gypsy terwijl ze haar kin ophief. “Na wat er hier in de buurt is gebeurd ... ben ik een beetje taaier dan je je herinnert en kan ik het aan.”

Lacey sloot haar ogen en haalde diep adem. De winkel waar ze altijd van had gehouden, was de helft van haar ... zegen opa's ziel. Hij had altijd gezegd dat ze hem aan zichzelf herinnerde toen

hij jonger was en daar uiteindelijk trots op was geweest in plaats van te denken dat het iets slechts was. Natuurlijk herinnerde ze zich ook zijn lange lezingen over zelfmoord. Ja ... als hij haar nu kon zien, zouden de eerste woorden uit zijn mond zijn: ik zei het je toch.

Gypsy kon zien dat ze aan het winnen was en voegde eraan toe: “Je kunt me zelfs vertellen wat je uit de kluis wilt, en ik zal Ren vragen om het voor je terug te halen als het je helpt om je veiliger te voelen.” Ze was zo eenzaam geweest sinds Lacey was verdwenen en opa was overleden. Ze was ervan overtuigd geweest dat Lacey dood was en had zelfs om haar gerouwd. Haar nu hier zien... het laatste wat ze wilde, was haar weer helemaal kwijt te raken.

Lacey's gedachtes gingen een kilometer per minuut. Ze wilde zo graag blijven, maar durfde ze de demonen die haar achtervolgen te onderschatten door haar waakzaamheid te laten verslappen? Bovendien was één van Gypsy's vrienden een demon ... of een bovenmenselijke, of zoiets, en het maakte haar een beetje zenuwachtig. Dat was het moment waarop iets dat Gypsy had gezegd haar aan het denken zette en een slinkse glimlach verspreidde zich over haar lippen.

“Gypsy,” begon ze bedachtzaam, “je zei de spreuk die je op de winkel hebt ... dat alleen de eigenaar mensen kan uitnodigen ... toch? Ik ben voor de helft van de eigenaar van de winkel, dus als ik iemand vertel om te vertrekken ... moeten ze weggaan?”

“Dat klopt, je mag zeggen wie er binnen kan komen en wie

niet als ze niet voor honderd procent menselijk zijn,” bevestigde Gypsy met een snel knikje en hapte naar adem toen Lacey plotseling naar voren leunde en haar stevig omhelsde.

“Dat betekent dat ik iedereen die me stoort, kan vertellen om te vertrekken, inclusief je irritante lijfwacht,” zei Lacey giechelend, nerveus nu ze zichzelf ervan had overtuigd dat de slimste zet die ze kon maken was om hier te blijven waar ze een demonschild om haar heen had. Misschien zou ze gewoon een kluzenaar worden, of in ieder geval een waarschuwing hebben als het tijd was om haar demonen onder ogen te zien.

“Oh, alsjeblieft, zet de jongens er niet uit,” zei Gypsy en trok zich bijna lachend terug om de teleurgestelde blik op Lacey's gezicht. “Als Ren en Nick er niet waren geweest, zou ik dood zijn of de slaaf van een demon en zou je geen winkel hebben gehad om naar terug te keren. Ik ben ze allebei mijn leven schuldig. En wat Ren betreft, je kunt de spreuk die hij op deze plek heeft uitgesproken niet tegen hem gebruiken.” Ze verborg een schuldige glimlach, wetende dat ze dat al een keer had gedaan in de naam van het testen van de spreuk.

Lacey rolde bijna met haar ogen, maar knikte om haar nicht te laten weten dat ze zich zou gedragen ... hoe dan ook zo goed als ze kon. “Kun je tenminste mijn geheim bewaren? Hoe minder mensen weten wat ik heb gedaan, hoe beter. Eerlijk gezegd had ik het je niet eens moeten vertellen. Bovendien wil ik liever met je harem overweg kunnen dan met ze vechten.”

Gypsy wilde net antwoorden toen ze het grote wiel op de deur

hoorden draaien, waardoor beide meisjes verrast opsprongen. Ze zuchtte diep in de wetenschap dat de jongens óf hadden besloten dat ze lang genoeg hadden gewacht, óf dat ze alles hadden gehoord ... ze had liever dat het het eerste was.

De meisjes keken vermoeid toe terwijl de dikke stalen deur openzwaaide en Ren naar binnen stapte, gevolgd door Nick. Ren zag er helemaal niet gelukkig uit, terwijl Nick een begripvolle uitdrukking op zijn kalme gezicht had.

“Ik ben bang dat het een beetje te laat is voor geheimen,” zei Ren tevreden. “We hebben alles al gehoord.”

Lacey staaarde hem alleen maar aan, wetende dat ze alleen hadden gehoord wat ze net tegen Gypsy had gezegd en ... dat was nog maar het topje van de ijsberg. Als ze echt alles wisten, hadden ze haar al de deur uitgegooid en achter zich op slot gedaan.

Nick merkte de intense blik op die Ren aan Lacey gaf en vroeg zich af of de idioot het meisje echt zou lastigvallen omdat ze de dief was waarvan hij haar oorspronkelijk had beschuldigd. Diep in zijn hoofd hoopte hij dat Ren iets stoms deed, zodat de meisjes hem op zijn donder konden geven.

Nick besloot af te wachten wat er gebeurde en liep naar de zijkant van de bank waar Gypsy was en keek naar de show.

Gypsy wist dat ze betrappt waren en trok snel haar hand weg van het kristal en kromp ineen toen Ren ernaar keek met een uitdrukking van teleurstelling. Ze begreep niet waarom, maar door Ren betrappt te worden, voelde ze zich als een kind en fronste ze terwijl ze over het kussen schoof om dichterbij Nick

te komen.

“Onder normale omstandigheden zou een privacy kristal hebben gewerkt met je opa en je andere familieleden ... maar ik ben geen mens,” vertelde Ren hen beiden, maar zijn woorden waren bedoeld voor Lacey. “En na wat ik zojuist heb gehoord, denk ik dat het bewaren van geheimen niet het beste idee is... in feite is het een heel slecht idee en jij,” voegde hij eraan toe, Lacey met een harde blik aankijkend, “hebt bijna de helft van het verhaal niet verteld.”

Lacey perste haar lippen op elkaar en wierp hem haar meest uitdagende blik toe. “Niemand heeft je gevraagd om af te luisteren, kleine stiekemerd.”

Ren torende plotseling boven Lacey uit en staarde haar aan met zijn intens zilveren ogen en zijn zonnebril in zijn vuist. Hoe durfde ze hem klein te noemen, hij was twee keer zo groot als zij.

Gypsy sprong op en ging snel achter Nick staan toen Ren zijn beide handpalmen tegen de rugleuning van de bank sloeg en Lacey tegen de kussens kooide.

“Begin maar te praten,” beval Ren met harde stem in de hoop dat intimidatie de sleutel was tot het verkrijgen van de details die hij wilde.

Nu Gypsy achter hem stond en zijn uitdrukking niet kon zien, spreidde Nick's lippen zich uit tot een brede grijns. Hij deed een stap achteruit, bracht zijn lichaam zo veel dichterbij het hare, en liet haar stilletjes weten dat hij haar zou beschermen tegen de grote uit de kluiten gewassen Ren. Het was niet zijn schuld dat

Ren hem op de goede man liet lijken.

Lacey keek Ren even woest aan en liet iets uit haar zak glijden, zonder dat iemand het merkte. Ze voelde het dunne, warme metaal tegen haar huid en verraste iedereen toen ze met haar handpalm tegen Ren's borst sloeg en hem gemakkelijk van haar afduwde.

“Ga terug,” drong ze kalm aan.

Ren voelde iets in zijn huid prikken door zijn overhemd en deed inderdaad met tegenzin een stap achteruit. Zijn lippen werden dunner wetende dat ze een soort betoverd medaillon in haar hand had en met een snelle beweging rukte hij het van haar af. Toen hij onmiddellijk zijn hand verbrandde, slingerde hij hem door de kamer.

“Genoeg met het kinderachtige speelgoed?” gromde hij, in stilte wensend dat zijn hand zou stoppen met steken. Wat dat ook was ... het had hem niet erg gemogen en het gevoel was wederzijds.

“Ik hoef je niks te vertellen,” zei Lacey terwijl ze haar stem rustig hield en zelfs toen ze opstond.

Het feit dat het medaillon zo goed op hem had gewerkt, liet haar weten dat hij krachtig was. Het reageerde alleen op stroom en zou meestal niet eens werken op demonen op een laag niveau omdat ze er niet genoeg van hadden. Eerlijk gezegd had ze niet verwacht dat het bij hem zou werken ... het was gewoon het enige dat ze binnen handbereik had gehad.

“Ik ben misschien ook maar een mens, maar maak niet de fout

me te onderschatten.” Lacey zuchtte luid toen Ren een dreigende stap in haar richting deed. “Ik ken je niet eens,” vertelde ze hem met opgetrokken wenkbrauwen.

Ren haalde geërgerd zijn hand door zijn pony en telde stilletjes tot tien... niet dat het hielp.

Lacey negeerde Ren en richtte haar blik op Gypsy. “Ik ga mijn jongenskleren uittrekken en ga douchen. Heeft opa de kleren bewaard die ik hier heb achtergelaten?”

Gypsy knikte en besloot dat Lacey meer ballen had dan ze zich herinnerde, hoewel haar nicht nooit echt een doetje was geweest. “Ze zijn opgeborgen in een koffer in de kast.”

Lacey glimlachte dankbaar. “Goed, ik zie je over een paar minuten. En jij,” vervolgde ze, terwijl ze Ren nog een keer boos aankeek en hem terugbetaalde voor de manier waarop hij haar een paar minuten geleden had behandeld, “haal het niet in je hoofd om te gaan gluren.”

'Alsof,' zei Ren beledigend en hij sloeg zijn armen over zijn borst terwijl hij haar de keer overgaf, 'je ziet eruit als een vieze kleine straatrat.'

Lacey liet een grijns op haar gezicht verschijnen en besloot dat als ze hem niet kon verslaan bij het beledigingsspel, ze plezier met hem zou hebben: "Je weet dat je dat wilt."

“Ik denk dat je het verkeerd hebt,” Ren keek boos op haar neer. “Jij bent degene waarvan bekend is dat hij het slot openbreekt en naar binnen glijdt waar je niet wordt uitgenodigd.”

Lacey gaf het op, gooide het geluiddempende kristal nog

steeds in haar hand naar hem en ging op weg naar de douche, terwijl ze de deur achter zich dicht sloeg.

Ren grijnsde toen hij halverwege de vlucht het kristal ving en de snuisterij vakkundig in zijn zak stak ... ze zouden dat kleine beetje magie niet meer gebruiken.

“Ze vergat haar kleren,” merkte Nick op en knikte naar de kast die Gypsy had aangegeven.

Binnen enkele seconden vloog de deur weer open en Lacey stormde zachtjes mopperend naar buiten dat ze een testosteronvrije zone nodig had. Ze liep regelrecht naar de kast en trok de koffer in zicht.

Gypsy trok een wenkbrauw op en vocht tegen de grijns die op haar gezicht probeerde te verschijnen toen Lacey de zware koffer met haar de badkamer in trok en de deur weer dicht sloeg, zonder zelfs maar één keer hun kant op te kijken.

Op het moment dat ze allemaal de douche hoorden aangaan, liet Gypsy haar lichte lach de kamer vullen. Het zou zo leuk worden om haar niet terug te hebben. Alsof er niets anders was... het meisje was vermakelijk en was haar beste vriendin geweest zolang ze zich kon herinneren.

“Ik begrijp niet waarom je zo geamuseerd bent,” gromde Ren en stormde het appartement uit, stampend de trap op. Hij had geen idee hoe hij in godsnaam zo verzaamd en opgewonden kon zijn.

Nick snoof en keek naar Gypsy, “ik geloof echt dat ze gewoon met elkaar aan het flirten waren.”

Gypsy knikte en vond het een goed idee. Misschien zou dit een andere reden zijn voor Lacey om te blijven. “Nou, als ze in de problemen zit ... en ik vermoed dat ze dat is, wie kan haar dan beter beschermen dan Ren?” Zei ze met een glimlach.

Nick wist niet of hij jaloers moest zijn dat ze dacht dat Ren een betere beschermer was dan hij, of dat hij blij moest zijn dat Gypsy het goed leek met Ren en Lacey's rare aantrekkingskracht tot elkaar. Hij dacht er even over na en gaf toen toe... stilletjes toegegeven dat Ren groter, sterker en veel machtiger was. Jammer dat de ondergang van de grote kerel het feit was dat hij een paar hersencellen miste.

Ren had het gekraak van Nick gehoord, maar negeerde wat hij insinueerde. Flirten... er was geen enkele manier waarop hij er ooit aan zou denken om zich tot die snotaap aangetrokken te voelen. Ze was sarcastisch, sluw en een dief ... allemaal minpuntjes in zijn boek. Hij liep de trap op en begon heen en weer te ijsberen in de enorme opslagruimte.

“Ze heeft me eigenlijk bevolen ... MIJ om niet te kijken,” riep hij hard fluisterend terwijl hij ijsbeerde.

Hoofdstuk 3

Lacey zuchtte toen het hete water over haar lichaam spoot en genoot van het gevoel eindelijk helemaal vrij te zijn van de bindingen die ze om haar borsten had gewikkeld om zichzelf eruit te laten zien als een tienerjongen. Ze had een goed idee om de gestolen kleren die ze droeg te verbranden.

Ze pakte de spons die aan de badkraan hing en zette de kraan wat warmer. Voor haar was ontspannen een luxe waar ze niet van had kunnen genieten sinds ze wegliep van Vincent en de horde demonen die achter haar aan zaten.

Vincent... zelfs de naam riep schuldgevoelens op en ze trok een bedroefd gezicht. Ze had hem een paar dagen ontmoet nadat ze een plattegrond had gekregen van het enorme museum waar opa haar naartoe had gestuurd. Toevallig waren ze allebei door verschillende mensen gestuurd om hetzelfde artefact te stelen.

Haar lippen trilden bij de grappige herinnering ... de blik op Vincents knappe gezicht toen hij haar betrapte op het binnendringen in dezelfde geheime kamer als waar hij was om in te breken. Als ze hadden geprobeerd te vechten over wie van hen het eerst was aangekomen en wie de buit verdiende, zouden ze de zwaarbewapende bewakers hebben gewaarschuwd die verderop in de gang stonden en waren opgepakt, of erger ... neergeschoten.

Terwijl ze elkaar aanstaarden, kostte het ongeveer dertig seconden om tot een gezamenlijk besluit te komen om samen te

werken om het stuk te krijgen. Hoewel ze er nu aan terugdacht, beseftte ze dat Vincent hoe dan ook goed zou zijn geweest ... hij had alleen ingestemd met de deal omdat hij dat ook wilde.

Toen ze eenmaal veilig bij het museum vandaan waren gekomen, waren ze plotseling omringd door vijf zwartogige schaduwdemonen die binnen een deel van de lokale wetshandhavers gastheer waren geweest door ze te bezitten.

Terwijl ze daar in de zwaailichten van de politiewagens stond, met opgeheven handen en vijf sets geweren recht op hen gericht, dacht ze zeker dat ze daar niet levend uit zouden komen. Dat was totdat Vincent één van hen het gestolen artefact had overhandigd en in ruil daarvoor een enorme koffer met geld had gekregen.

Daarna had Vincent aangeboden het geld met haar te verdelen en haar gevraagd met hem zaken te doen. Zonder na te denken over de gevolgen, had ze ingestemd met het partnerschap en had ze besloten dat ze nog meer dingen voor haar grootvader kon krijgen door Vincents banden met deze nieuwe agressieve verzamelaars te gebruiken.

Ze was opgewonden dat ze eindelijk een partner had en ze had gezien dat hij net zo stiekem kon zijn als zij. Het deed ook geen pijn dat hij supersexy was en een Brits accent had waardoor het klonk alsof hij met elke zin flirtte.

Lacey schudde haar hoofd bij haar naïeve gedachten terwijl ze haar haar met shampoo inzepte. Ze had ingestemd met de regeling uit hebzucht en omdat hij verdomd sexy was ... haar enige twee zwakke punten.

Na een nacht en het grootste deel van de volgende dag van hot as hell, vrijblijvende seks, had Vincent haar een beetje verteld over de ondergrondse ring waartoe hij behoorde. Het had niet lang geduurd voordat ze erachter kwam dat partners met hem betekende dat ze ook partners was met een heel netwerk van krachtige demonen.

Dankzij opa had ze een idee gehad van demonen, maar dat betekende niet dat ze er ooit mee had gedanst. Hoewel de kennis van waar ze aan begon, haar nerveus had gemaakt, negeerde ze het zesde zintuig en verheugde ze zich op de opwinding die Vincent haar bood.

Die avond had hij haar meegenomen naar de meesterdemon van de ondergrondse ring ... een oude man die er honderdtien jaar oud uitzag en de naam Masters droeg, wat ze toen grappig vond.

Toen de oude demon haar uitnodiging voor de ondergrondse diefstalring koud had afgewezen en haar ter plekke probeerde te vermoorden, was ze alle gevoel voor humor kwijt. Als Vincent niet voor haar was gestapt en de kogel voor haar hoofd had opgevangen, zou ze nu dood zijn. Ze dacht dat Vincent dood was toen hij schokte en kreunde toen de kogel bij hem binnendrong en een straal bloed over haar gezicht spoot.

Dat was de eerste keer dat ze erachter kwam dat Vincent niet gedood kon worden ... wat hem ook werd aangedaan. Hij had de kogel uit zijn schouder gegraven toen hij namens haar ruzie had gemaakt met de demon met zwarte ogen, en zei dat hij al jaren een partner wilde hebben en dat hij haar had uitgekozen.

Toen hij zag dat Vincent zijn favoriete dief was, had Masters met tegenzin ingestemd, maar alleen als hij haar als één van zijn ondergeschikten kon bestempelen en hem het recht gaf haar te vermoorden als ze ooit te ver zou gaan of de groep probeerde te verlaten.

Vincent had kalm over zijn bloedende schouder naar haar gekeken en gezegd: “Dat is het, of hij laat je nooit levend de kamer verlaten. Ben je het eens met de deal?”

Haar grootvader had haar geleerd nooit een deal te sluiten met een demon, maar ze was niet dom genoeg om het oneens te zijn met degene die voor haar stond. Terwijl ze in zijn koude zwarte ogen keek, wist ze dat hij haar inderdaad zou vermoorden en haar met één adem zou vergeten.

Toen ze eenmaal het enorme landgoed van Masters hadden verlaten, had ze zich richting Vincent gekeerd en woedend aangekeken, denkend dat hij ook een demon was ... of op zijn minst een soort van half ras, en haar niet had gewaarschuwd. Ze liet de knappe eikel snel weten dat ze dankbaar was dat hij haar leven daarbinnen had gered, maar ze had een regel om niet met demonen te slapen.

Vincent had toen kalm haar schouders vastgepakt en haar gevraagd om goed te kijken naar het bloed dat zijn overhemd bevlekte... het was rood. Als hij een demon was geweest, zou het zwart zijn geweest. Toen ze eenmaal gekalmeerd was, ging hij zijn ... ongebruikelijke omstandigheden uitleggen. Hij had haar verteld dat hij in alle betekenissen van het woord volledig

menselijk was, maar ergens onderweg was hij vervloekt door de engelen.

Ze wist niet zeker wat hij met engelen bedoelde, omdat hij er niet verder op in wilde gaan, maar het komt erop neer dat Vincent gewoon niet dood kon gaan. Correctie... hij kon doodgaan, maar leek nooit lang dood te blijven. Hij had zelfs zijn overhemd losgeknoopt om haar te laten zien dat de schotwond al was gestopt met bloeden en in hoog tempo genas.

Lacey leefde mee met zijn situatie toen ze hem beter had leren kennen, begreep dat hij zo lang had geleefd dat hij zich verveelde, onbevreesd, eenzaam was ... en heel boos dat hij nog leefde terwijl iedereen voor wie hij ooit had gezorgd dood was.

Zij en Vincent hadden verschillende afspraken gemaakt over hun partnerschap en vriendschap. De eerste was dat ze niet zou proberen weg te rennen, want hoewel hij niet kon sterven, was Vincent er vrij zeker van dat zij dat wel zou kunnen en zou doen als Masters haar had ingehaald. De andere afspraak was dat ze hun vrijblijvende relatie zouden voortzetten, waar ze enorm van had genoten.

Het was niet dat ze niet van hem hield ... dat deed ze. Maar het was meer als een beste vriend, wat een goede zaak was, aangezien hij beweerde het vermogen om zijn hart eeuwen geleden weg te geven, verloren te hebben. Voor hem zou verliefd worden op iemand alleen maar leiden tot hartzeer als hij zag hoe ze oud werden en stierven... hem achterlatend. Ze begreep het helemaal.

Het was tijdens haar samenwerking met Vincent dat ze een paar waarheden leerde over de grootste dief van hun tijd ... haar grootvader. Hij droeg de naam Kameleon en gaf nooit een andere naam. Hij was ook zo goed geweest in de kunst van het bedriegen dat hij nog nooit een baan had verprutst waarvoor hij was aangenomen ... en ongetwijfeld had hij in het geheim een baan aangenomen.

Trouwens, ze hadden hem beschreven als een meester in vermommingen en het feit dat hij langs Kameleon ging, ze wist meteen dat het opa was, hoewel ze die informatie nooit met iemand had gedeeld, zelfs niet met Vincent. De meest overeengekomen theorie was dat hij een vormveranderaar was geweest, wat naar haar mening het dichtst bij de waarheid lag, aangezien niemand wist dat opa het verhuilapparaat had.

De demonenwereld probeerde hem nog steeds te vinden, maar velen dachten dat hij dood was. Na zijn laatste taak, namelijk het stelen van een ziel bol van een origineel, verdween hij onmiddellijk en nam de bol met zich mee. Niemand had hem kunnen vinden sinds ... ze hadden gezocht, daar twijfelde Lacey niet aan. Ze wisten niet dat de betreffende ziel bol in een betonnen kluis in het midden van LA lag, omringd door een demonenafdeling.

Daarom wist Lacey dat het gevaarlijk zou zijn geweest om in contact te komen met een lid van haar familie, uit angst dat de demonen haar grootvader zouden vinden. Ze had beter geweten dan zelf contact met hem op te nemen. Hij zou het niet hebben

begrepen en waarschijnlijk haar komen halen, en hij zou zichzelf zeker laten vermoorden tijdens het proces.

Ze had zich meer dan een jaar stilgehouden, zonder een woord te zeggen over zijn verblijfplaats, terwijl ze steeds dieper verstrikt raakte in de high-end diefstalring. Zodra ze merkte dat ze niet meer zo nauwlettend in de gaten werd gehouden, begon ze haar grote ontsnapping te plannen. Ze had Vincent zelfs gewaarschuwd dat ze het zou doen zodra ze de kans kreeg.

Hij had haar herinnerd aan het merkteken dat Masters op haar schouder had gelegd, maar ze had nagedacht over wat ze daaraan moest doen. Ze had ervoor gezorgd dat haar volgende stop zou zijn om in te breken in een bepaalde kluis waarvan ze wist dat ze een spreukenboek had dat haar zou helpen met het demonenmerk ... ze vertelde hem gewoon niet dat het de kluis van haar grootvader was. Voor zover Vincent wist, had ze niet eens een grootvader.

De laatste twee missies waarop ze waren uitgezonden, waren zo gevaarlijk geweest dat ze zichzelf beide keren bijna had gedood, en dat zou het geval zijn als Vincent er niet was geweest om de verwondingen voor haar op te nemen. Hij had zichzelf opgegeven zodat ze weg kon komen. Beide keren was hij op brute wijze vermoord en zijn lichaam werd gedumpt, alleen zodat hij zijn weg terug kon vinden zodra hij genezen was en wakker geworden.

Vincent was het er ten slotte over eens dat het te gevaarlijk voor haar werd om te blijven hangen en had aangeboden haar

te helpen ontsnappen. Het gebeurde gewoon zo dat de volgende missie hen terugbracht in hetzelfde museum waar ze elkaar hadden ontmoet. De taak omvatte het stelen van een apparaat waarvan werd gezegd dat het alle demonen binnen honderd meter ervan zou uitschakelen als het werd geactiveerd. Perfect.

Het plan was dat er maar één van deze klus zou terugkeren. Ze hoopten dat wanneer Vincent het apparaat aan Masters gaf, de demon gefocust zou zijn op het apparaat dat duidelijk een wapen tegen zijn soort was en niet meteen achter haar aan zou komen, waardoor ze de tijd zou krijgen om de betovering te vinden die ze nodig had om het merkteken dat Masters haar had aangedaan te verwijderen.

Ze hadden gemakkelijk het object gestolen dat voor haar veel leek op een tienzijdige metalen Rubik's Cube die was bedekt met gouden symbolen in plaats van kleuren. Terwijl ze daar waren, sloegen ze de bewakers knock-out en hadden ze hun wapens gestolen. Vincent had zich toen omgedraaid en haar een schattig 'tot ziens lieve vriend'-speech gegeven en een snelle kus op de wang gegeven.

Het probleem deed zich voor toen ze het museum verlieten en daar Masters en een horde demonen op hen wachtten. Masters hadden gelachen en gezegd dat het merkteken dat hij haar had gegeven hem een waarschuwing had gegeven over wat ze van plan was ... tot aan het feit dat ze de kleindochter van de Kameleon was en naar hem terug rende waar een hele kluis was vol met dingen waarin hij nu geïnteresseerd was ... inclusief de ziel bol.

Masters had toen naar Vincent geknikt en hem bedankt omdat hij haar had afgeleid en zich niet bewust was van de ware kracht van het teken.

Ze had Vincent beschuldigend aangekeken en toen het apparaat uit zijn hand gegrepen en gebeden dat ze wist wat ze deed, terwijl ze het snel begon te draaien. Ze was geobsedeerd door een foto van de Kubus voordat ze naar het museum kwam om hem te stelen en gebruikte die herinnering om de symbolen snel met elkaar te verbinden.

Eén voor één begonnen de demonen pijnlijk naar beneden te vallen, maar Masters niet... nee, die klootzak begon recht op haar af te lopen met een woedende glinstering in zijn ogen.

Toen had Vincent zich verplaatst. Ze had niet gemerkt dat hij een oud zwaard pakte uit dezelfde verborgen kluis waarin de Kubus had gezeten, maar daar lag het in zijn hand en hij hield het tegen de keel van de demon. In een even snelle beweging stak de demon zijn hand helemaal uit en stak het zwaard door Vincents borst en uit zijn rug.

“Rennen,” gromde Vincent naar haar vlak voordat zijn ogen dicht gleden en het hoofd van de demon naast hem op de grond viel.

Alle andere demonen keken haar aan vanuit hun buikligging, dus legde ze de Kubus voor haar voeten op de grond en deed precies wat Vincent haar had opgedragen ... ze rende als een gek.

Ze wist niet of Masters iemand had verteld wat hij over haar wist en bad dat de hebzuchtige klootzak haar geheimen niet had

gedeeld uit angst dat een andere demon hem zou verslaan voor de legendarische ziel bol. Haar gedachten dwaalden steeds af naar Vincent, zich afvragend of hij in orde was of dat hij werd gemarteld vanwege zijn rol bij het helpen ontsnappen.

Ze konden hem niet permanent vermoorden, maar ze was zich er terdege van bewust dat er veel ergere dingen waren dan doodblijven ... keer op keer op brute wijze worden vermoord als één van hen.

Ze wierp een blik op haar schouder, wetende dat ze die spreuk moest krijgen en het merkteken moest weghalen, zodat Vincents offer niet voor niets was. Ze liet het hete water van de douche de stille tranen van haar gezicht spoelen terwijl ze haar vastberadenheid hernieuwde.

Boven stopte Ren plotseling met ijsberen en keek recht naar beneden terwijl hij het water door het systeem hoorde pompen. Een slinkse grijns verscheen op zijn gezicht toen hij zich realiseerde dat hij recht onder de badkamer boven stond waar Lacey was. Zijn blik volgde het geluid naar de muur waar de pijpen die het water door de hele ruimte stroomden, naar de vloer gingen en de schuilkelder in.

Ze had lang genoeg in die douche gestaan en hij was klaar om het opnieuw te proberen met het verhoor.

Hij liep naar de pijpen, legde zijn hand op degene die hij wilde en sloot zijn ogen, terwijl hij zich concentreerde op de temperatuurmeter van de boiler. Zijn lippen trokken zich tot een tevreden glimlach toen er ijs onder zijn vingers op de koperen

pijp verscheen. De schreeuw die door de schuilkelder klonk, deed iedereen, behalve Ren, verrast opspringen.

In de stomende douche was het water in minder dan een seconde van gloeiend heet naar ijskoud geworden, waardoor Lacey zich terugdeinsde onder het stromende water vandaan. Tijdens het proces gleed ze uit op de gladde bodem van het bad en strompelde naar buiten terwijl ze het douchegordijn meenam.

“Lacey!” Riep Gypsy bezorgd.

Lacey maakte zichzelf los van het douchegordijn en schoof het opzij, dankbaar dat het niet naar beneden was getrokken.

“Het gaat goed,” riep Lacey woedend naar de douchekop. “Je hebt een nieuwe boiler nodig ... het verdomde ding is in minder dan een seconde van warm naar poolkoud gegaan.”

Gypsy fronste haar wenkbrauwen aan de andere kant van de deur en vroeg zich af waarom het water dat had gedaan. Ze had eerder een uur lang gedoucht en het warme water was prima geweest.

“Ik zal Ren even laten kijken,” riep Gypsy terug door de gesloten deur. “Hij heeft een manier om machines te manipuleren en ze te laten werken, zelfs nadat ze zijn gestopt met werken.”

Lacey draaide haar hoofd om en staarde met grote ogen naar de deur terwijl ze de uitleg van Gypsy hoorde en wist meteen wat er was gebeurd.

‘Dit betekent oorlog,’ siste ze zachtjes, maar omdat ze geen keus had, stapte ze weer in de kille straal om de rest van de zeep

uit haar haar te spoelen.

Ren zat boven op de grond met zijn rug tegen de muur en een grijns op zijn gezicht. Even later hoorde hij voetstappen op de trap en nam hij niet de moeite zijn glimlach te verbergen toen hij zag dat het Nick was.

“Ik wist het,” riep Nick luid fluisterend uit. “Maar ik moet toegeven ... dat was best goed.”

Ren klopte naast hem op de koude pijp. “Ik heb mijn momenten.”

Nick haalde een hand door zijn haar. “Ik zou voorzichtig zijn in de buurt van haar ... Gypsy vertelde haar net dat je wel raad weet met machines.”

Ren's grijns werd breder. “Oké, dat is verdomd jammer.”

“Je hebt veel te veel plezier,” ze Nick beschuldigend.

“Natuurlijk,” beaamde Ren. “Laten we nu weer naar beneden gaan en kijken of ik erachter kan komen wat er mis is met de slechte boiler van Gypsy.”

Nick snoof en schudde zijn hoofd terwijl Ren terugliep naar de bunker. Hij genoot zo van het feit dat alle aandacht van Ren nu op Lacey leek te zijn gericht in plaats van op Gypsy.

Ren liep net op tijd de woonkamer in om de douche te horen stoppen. Hij wierp een blik op Gypsy en zag dat ze op de bank zat met een frons op haar gezicht.

“Wat is er aan de hand?” Vroeg Ren met een onschuldige uitdrukking.

“Mijn boiler werkt ineens niet meer,” legde Gypsy uit en wierp

een blik op de badkamerdeur. “Lacey zei dat het zo ijskoud werd,” ze knipte met haar vingers.

“Dat moet waardeloos zijn geweest,” zei Ren, waardoor Nick zich omdraaide om te voorkomen dat Gypsy de brede grijns op zijn gezicht zag.

Lacey rilde tegen de tijd dat ze uit de douche kwam en droogde zich snel af. Ze sloeg de handdoek om haar heen, liep naar de spiegel boven de gootsteen en beseftte dat ze er beter uitzag en zich beter voelde nu ze zich niet verstoppte onder een laag vuil en kleding die veel te groot was.

Ze pakte Gypsy's haarborstel en begon ermee door haar lange donkere haar te strijken. Ze draaide zich om en bleef haar haar uitborstelen terwijl ze de grote koffer opendeed ... glimlachend toen ze alle kleren zag die ze had achtergelaten. Ze vocht tegen de drang om naar binnen te reiken en alles in de lucht te gooien, zodat ze erin kon rondrollen op de grond. Haar spullen ... ze had ze gemist.

Ze reikte naar binnen, haalde een paars gekleurde jurk en een paar zwarte sandalen tevoorschijn en hield die tegen haar borst, samen met een bijpassende set beha en slippje. Ze draaide zich weer om naar de spiegel, was klaar met het borstelen van haar haar en legde de borstel terug op de gootsteen. Haar hoofd schuin naar de zijkant kijkend naar de kleine verzameling cosmetica die Gypsy had en deed snel wat op en föhnde haar haar.

Ze keek weer op in de spiegel om naar adem te happen toen ze hetzelfde merkteken dat op haar schouder stond er nu

overheen krabbelde, samen met een zijdeachtig zwart beeld dat haar aanstaarde in plaats van haar eigen spiegelbeeld. Een echte schreeuw van angst verdween uit haar mond toen de inktzwarte duisternis door de spiegel naar haar reikte.

Lacey strompelde achteruit en struikelde bijna over de kist in haar haast om buiten het bereik te blijven. Haar rug raakte de muur van de badkamer terwijl de te lange armen naar haar bleven reiken en de griezelig uitziende lippen bewogen in een ritme waarvan ze kon zien dat het een soort gezang was.

Ze sprong op toen de deur van de badkamer plotseling naar binnen vloog en Ren in de deuropening stond met Gypsy vlak achter hem. Lacey keek met grote ogen van hen terug naar de spiegel en wilde weer gillen van frustratie toen ze zag dat het 3D-beeld van de demon was verdwenen en een dunne laag ijskristallen de spiegel nu bedekte.

Ren's adem stakte in zijn borst toen hij haar transformatie van vuile straatjongen naar zachte soepele huid, schoon zijdeachtig haar en een lichaam zag dat hem deed wensen dat hij de zeep was geweest. Hij wist dat ze mooi was, maar nogmaals, hij had haar onderschat. Zijn zicht vernauwde onmiddellijk op de handdoek die gedeeltelijk open was en de kant van Lacey blootlegde die naar hem gericht was, en stopte net bij haar tepel en gladde heuvel.

Hij dwong zichzelf snel zijn ogen af te wenden door haar blik naar de spiegel te volgen en fronste bij het zien van de ijslaag die zich daar had gevormd. De spiegel koos dat exacte moment

om te breken door de koude temperatuur, het geluid weergalmde onheilspellend in de plotselinge stilte.

Lacey's ogen werden groot bij het zien van de verdachte blik op Ren's gezicht en bedacht snel een manier om hem van de spiegel af te leiden.

“Wat denk je in godsnaam dat je door de badkamerdeur raast terwijl ik hierbinnen ben, perverse man?” schreeuwde ze naar hem terwijl ze rechtop ging staan en probeerde haar eigenzinnige handdoek vast te maken.

“We dachten dat je in de problemen zat,” zei Gypsy zachtjes van achter hem.

Lacey zuchtte dramatisch. “Nou, zoals je kunt zien gaat het prima met mij. Dacht dat ik iets in de spiegel zag, dat is alles. Als je het niet erg vindt,” ze sloeg de deur weer voor Ren's gezicht dicht. “Ik zei je dat je niet zou kunnen weerhouden om te gluren,” plaagde ze hem door de deur.

“Als jij het zegt,” Ren wierp haar een vernauwde blik toe. “Ik ben niet degene die tegen mijn eigen spiegelbeeld schreeuwde.”

“Ren,” zei Gypsy vermanend tegen hem en klapte haar lippen dicht toen ze de harde, vastberaden blik op zijn gezicht zag.

Lacey deed haar mond open om iets terug te schreeuwen, maar ontdekte dat ze helemaal niets had gedaan. Ze had hem persoonlijk de oorlog verklaard, maar kon nooit iets vinden dat de moeite waard was om hem te overtreffen.

“Verdomme, hij is goed,” fluisterde ze en keek zenuwachtig weer naar de spiegel. Ze voelde zich niet langer veilig en begon

zich snel aan te kleden.

Ren grijnsde toen hij haar compliment hoorde, maar het duurde niet lang toen zijn gedachten weer naar de spiegel en de vreemde ijsformatie gingen. Hij had het water in de leidingen koud gemaakt, maar het zou de spiegel of iets anders in de badkamer niet hebben aangetast. Nee ... haar schreeuw was net zo echt geweest als de angst die hij op haar gezicht had gezien toen hij de deur voor het eerst opendeed.

Omdat hij Ren meer tijd alleen met Lacey wilde geven om hopelijk de vonk te laten vlammen waarvan hij kon zien dat hij daar was, keek Nick naar de tijd op zijn mobiele telefoon en toen weer naar Gypsy. “Ben je klaar? Het is bijna negen uur.”

Gypsy's ogen klaarden op en ze glimlachte naar hem en verheugde zich op haar eerste werkdag. Ze was een beetje meer dan benieuwd hoe ze haar niet-menselijke klanten één voor één in haar winkel zou uitnodigen als ze in contact kwamen met haar barrière. Het zou ook leuk worden als iemand die ze al jaren kende, probeerde binnen te komen en zichzelf niet kon onthullen als een paranormaal persoon. Als niets anders ... vandaag zou zeer informatief zijn.

“Nou, dit zou interessant moeten blijken te zijn. Ik ben blij dat de normale mensen zonder uitnodiging naar binnen kunnen lopen, anders zou ik de hele dag voor de deur moeten staan als een begroeter bij Wal-Mart. “Goedemorgen, wilt u alsjeblieft binnenkomen,” giechelde ze terwijl ze haar hand voor zich uit veegde met de uitnodiging die Nick liet grijnzen.

Gypsy keek over haar schouder naar Ren, “jullie twee spelen nu aardig.” Ze liep snel de trap op voordat Ren iets kon zeggen om haar tegen te houden.

Nick's lippen trilden, maar hij zei ook niets, aangezien Ren nu een sombere frons kreeg. Hij stak zijn handen dieper in zijn zakken en volgde Gypsy naar boven, zodat hij het Halloween-bord kon ophangen dat hij had gemaakt. De meesten zouden denken dat het slechts een Halloween-versiering was, maar er stond duidelijk: ‘Alle paranormalen moeten toestemming vragen voordat ze binnenkomen.’ Hij was van plan het op ooghoogte op de deur te plaatsen, zodat het niet zou worden gemist.

Ren wreef over zijn kin terwijl hij bedachtzaam naar de badkamerdeur staaarde. Hij had gelijk toen hij dacht dat Lacey een geurmaskerende spritzer droeg toen ze hier gisteravond binnenkwam.

Nu ze alles had gedoucht, kon hij haar ruiken. Die behulpzame kleine kracht kwam waarschijnlijk naar hem toe van het liefdeszieke katje dat net Gypsy naar boven was gevolgd.

Hij kon haar angst nu ruiken, in combinatie met het geluid van haar snelle ademhaling terwijl ze zich haastte om zich aan te kleden. Ze had weer tegen hem gelogen. Wat ze ook in die spiegel had gezien, had haar echt bang gemaakt en hij was zich er terdege van bewust dat haar vragen niets zou helpen. Dat was toen hij besloot dat het genoeg was.

Ren haalde zijn mobiele telefoon tevoorschijn, draaide Storms nummer en wachtte glimlachend toen het werd opgenomen in

het midden van het eerste belsegnaal.

“Ik zal zien of ik Zachary voor je te pakken krijg,” zei Storm en hing abrupt op voordat Ren er een woord tussen kon krijgen. Hij schrok niet eens toen de andere twee mannen gelijk met hem in de woonkamer van Gypsy verschenen.

“What the hell Storm,” klaagde Zachary terwijl hij zijn losgeknoopte overhemd weer in zijn losgeknoopte broek stopte. Hij zou met de Time Walker moeten praten over het zo in en uit zijn slaapkamer stappen. Het was al erg genoeg dat Nighthawk de gewoonte had om die kleine stunt uit te voeren. “Ik zat midden in iets heel belangrijks, zoals je verdomd goed kunt zien.”

“Dit duurt maar een minuutje,” zei Ren en glimlachte slinks wetend wat Zachary precies aan het doen was geweest. Hij kende Storm's gevoel voor humor goed genoeg om te weten dat de manier waarop de Time Walker het zag ... timing alles was.

Hij nam zijn zonnebril af en stopte hem in zijn zak wetende dat hij Lacey even recht in de ogen zou moeten kijken terwijl hij de kracht van de fenix gebruikte.

Hoofdstuk 4

Lacey was klaar met aankleden en vermeed de spiegel zoveel mogelijk terwijl ze stilletjes tegen zichzelf tekeering. Waarom stond die kerel er in godsnaam om haar te hulp te schieten... het ging prima met haar, heel erg bedankt. Natuurlijk, ze had haar momenten gehad dat ze doodsbang was, maar niets wat ze niet aankon. Haar irritatie verdween uit haar wetende dat ze, nu de demonen haar hadden gevonden, niet lang genoeg zou leven om wraak te nemen.

Ze sloot de koffer en schoof hem in de hoek voordat ze langs de muur liep, zodat ze op weg naar de deur uit de spiegel kon blijven.

Ren's glimlach werd ronduit boosaardig toen de deurknop begon te draaien en hij teleporteerde recht voor de badkamerdeur. Hij liet haar niet meer dan één stap zetten voordat hij snel zijn hand uitstak en haar voorhoofd vastpakte, terwijl hij tegelijkertijd met zijn andere hand de achterkant van haar hoofd pakte om haar stil te houden.

Hij hield haar hoofd omhoog, leunde voorover en sloot zijn kwikachtige blik met de hare.

Lacey deed haar lippen uit elkaar om tegen hem te schreeuwen, maar haar stem liet haar plotseling in de steek toen ze donkere vlammen in zijn mooie zilveren ogen zag uitbarsten. In een oogwenk begonnen gedetailleerde flitsen van

het afgelopen jaar zo snel door haar hoofd te schieten dat ze ze nauwelijks bij kon houden. De vloed van emoties die op de visioenen volgde, overweldigde haar.

Bang voor wat er gebeurde, probeerde ze zich los te maken van Ren's stevige greep, maar toen haar geest overbelast raakte, werd haar lichaam gevoelloos en kon ze niet bewegen.

Ren hield Lacey stil terwijl een veelheid aan herinneringen door zijn hoofd stroomde, waardoor hij alles kon zien en zelfs enkele van de emoties kon ervaren die ermee gepaard gingen. Het was pure koppigheid die ervoor zorgde dat hij niet op zijn knieën viel van de klap. Hij nam het allemaal in zich op, vanaf het moment dat ze Vincent had ontmoet tot het visioen van het wezen dat haar door de badkamerspiegel reikte.

Hij ademde zwaar door zijn neus bij het zien van de intieme momenten tussen Vincent en haar en voelde een bijna verblindende jaloezie doortrokken van haat tegen de man die haar in deze gevaarlijke situatie had gebracht. Hoe durfde hij haar zo zachtjes aan te raken nadat hij zoveel minachting voor haar leven had getoond?

Nadat hij genoeg had gezien, liet Ren haar los met een hard gegrom dat onmiddellijk werd gevolgd door een luide knal die weerkaatste in de stille kamer. Zijn hoofd klapte opzij toen haar handpalm de zijkant van zijn gezicht raakte en hij wist dat hij dat verdiende, maar het was onmogelijk dat hij zich ooit zou verontschuldigen voor de invasie.

“Hoe durf je me dat aan te doen, klootzak,” zei Lacey zachtjes

maar woedend. Toen ze de donkere vlammen langzaam uit zijn zilveren ogen zag verdwijnen, wist ze zonder twijfel dat hij samen met haar naar de herinneringen had gekeken. “Wie denk je dat je bent om zo mijn persoonlijke gedachten binnen te dringen?”

“Ja, dat is de reactie die ik normaal ook krijg,” zei Zachary met een brede grijns op zijn gezicht.

Lacey gluurde om Ren heen om te zien wie er had gesproken, maar ving slechts een vluchtige glimp op van twee andere mannen die in het niets verdwenen.

“Waarom?” Eiste Lacey, terwijl ze het feit volledig negeerde dat ze zojuist iemand had zien teleporteren alsof ze naar het moederschap waren gestraald. Dat deed haar niet half zo veel rammelen als het feit dat de man voor haar net al haar geheimen had gestolen. “En jij durft me een dief te noemen?”

Ren keek met een stoïcijnse uitdrukking op haar neer. “Anders had je me niets verteld, en als je het je goed herinnert ... Ik was aardig genoeg om het een paar keer te vragen. Je liet me geen andere keuze dan een zeer krachtige vriend te bellen om me te helpen de antwoorden te krijgen die ik nodig had. Het is maar goed dat ik het ook heb gedaan, want je zit in een heleboel problemen.”

“Ik moet het probleem oplossen, jij niet,” sprak Lacey hem tegen.

Ren leunde dichter naar haar toe en grijnsde toen ze achteruit tegen de deurpost ging staan. “Ter informatie: niet iedereen hier is een slechterik en kan je misschien zelfs uit deze rotzooi

helpen.” Hij trok een donkere wenkbrauw op voordat hij zijn zonnebril weer opzette.

“Het spijt me als ik op dit moment een beetje schichtig ben over het vertrouwen van mensen... vooral een andere demon,” zei Lacey en wenste dat hij de zonnebril weer af zou zetten. “Je kunt vast wel begrijpen waarom.”

“Ik zal je één van mijn geheimen vertellen als je je daardoor beter voelt,” bood Ren zachtjes aan. “Ik ben een mens, maar ik heb het vermogen om ... te kopiëren ... de eigenschappen van andere paranormalen over te nemen, zolang ze maar binnen mijn tovenaarsbereik blijven.”

Lacey fronste: “Tovenaar? Ik dacht dat een tovenaar een vrouw was ... in feite weet ik dat ze vrouw zijn. Zou dat je niet een nachtmerrie maken?”

Ren schudde zijn hoofd, “ik ben geen echte tovenaar, zo hebben we het altijd genoemd, aangezien ik elke kracht uit het niets lijkt te zuigen als ik in de buurt van iemand ben die genoeg kracht voor mij heeft om dat te doen. En het is ook niet uit vrije keuze ... het gebeurt of ik het wil of niet. Als ik in de buurt van meer dan één paranormaal ben, krijg ik meer dan één soort kracht.”

“Dus je bent een dief,” merkte Lacey met een tevreden glimlach op.

Ren's glimlach kwam overeen met die van haar toen hij snel haar veronderstelling corrigeerde. “Ik kan hun kracht niet van ze afnemen, maar ik kan ze evenveel matchen, wat erg handig is als

ik merk dat ik er met één vecht.”

“Als je niet weet wat je werkelijk bent, hoe weet je dan dat je geen demon bent of op zijn minst een half ras?” vroeg ze nieuwsgierig.

“Omdat demonenbloed zwart is,” zei Ren, terwijl hij zich herinnerde hoe Vincent haar vertrouwen had verdiend. Hij wierp een blik op de scherp uitzierende briefopener op Gypsy's computerbureau. Hij pakte het op, sneed het over zijn handpalm en liet haar de karmozijnrode kleur zien die de tijd had om op de wond te kruipen, seconden voordat het begon te genezen.

Lacey's buikspieren spanden zich samen toen hij zacht siste om de zelf toegebrachte wond. Ze keek snel op naar zijn gezicht en voelde een schuldgevoel over haar heen komen omdat hij dit alleen maar deed om haar te bewijzen dat hij niet loog. In zekere zin deed hij haar aan Vincent denken ... mens en ook weer niet.

“Zoals je kunt zien ... ik bloed prima en hij is rood.” Ren gooide de opener terug op het bureau. “Ik ben volledig mens zolang er maar mensen in de buurt zijn... maar zoals het nu gebeurt, is er hier in L.A. een demonenoorlog aan de gang. Deze plaats wemelt momenteel van de demonen en andere paranormale dieren. Ik ken zelfs een paar goden die rondhangen. Mijn krachten hebben de neiging om te veranderen naarmate ze allemaal binnen en buiten mijn bereik komen.”

“Waarom vertel je me dit?” Vroeg Lacey, wetende dat hij dat altijd geheim moest houden ... dat zou zij wel hebben gedaan.

“Beschouw het als een boetedoening omdat ik de waarheid

van je hebt afgedwongen door ze uit je herinneringen te rukken. Het spijt me dat het zover is gekomen,” zei Ren eerlijk. “Ik heb momenten dat ik een echte klootzak ben, maar weet dit... ik zal mijn best doen om je te beschermen als je het mij toestaat. Dat betekent dat de volgende keer dat er iets op je af komt vanuit een spiegel, je er niet over liegt ... je schreeuwt om me.”

Lacey knipperde met haar ogen toen hij 'schreeuw voor me' zei en haar gedachten sloegen neer. “Je kunt mijn gedachten nu niet lezen, toch?” vroeg ze snel terwijl ze de warmte in haar wangen voelde stromen.

Ren fronste en probeerde te horen wat ze dacht, maar hij kreeg alleen stilte.... toen drong het tot hem door dat ze meer dan één merkteken op haar lichaam had. Hij had het gezien toen ze haar handdoek bijna was kwijtgeraakt in de badkamer. Hij vroeg zich af welke andere geheimen ze verborgen hield.

“Het kleine symbool dat net onder je linkerborst is getatoeëerd, is eigenlijk een barrière die anderen ervan weerhoudt je gedachten te lezen,” zei hij nu wetend waarom hij Nick kon horen zonder het te proberen, maar haar niet kon horen, zelfs niet als hij zich zo hard had geconcentreerd.

Lacey voelde de hitte in haar wangen stijgen terwijl ze naar hem opkeek en niet wist of ze opgewonden of pissig was. Er was geen genie voor nodig om erachter te komen waar zijn aandacht op was gericht toen hij voor het eerst de badkamer binnenstormde. Ze had kunnen zweren dat ze het zilver van zijn ogen door zijn zonnebril zag gloeien en keek weg terwijl haar

hartslag sneller ging.

“Nou... blij om te horen dat de tatoeage echt werkt,” slaagde ze er met een strak gezicht te zeggen voordat ze zich omdraaide om de koffer uit de badkamer te halen. Ze zou binnenkort dood zijn, maar haar kleren moesten nog worden opgehangen en bovendien kon ze niet gewoon de hele dag naar hem staan staren ... het wond haar op.

Nick hoorde verder niets en liep weg van de bovenkant van de trap waar hij had afgeluisterd en liep het grootste deel van de winkel in. Hij grijnsde en stak Gypsy een duim omhoog, waardoor de jonge vrouw liefdevol naar hem lachte.

Hij keek de kamer rond en telde hoeveel klanten er aan het snuffelen waren. Tot nu toe waren het er vijf en ze had niemand van hen binnen hoeven uitnodigen. Hij hield zijn ogen gericht op de leider van de plaatselijke Wicca-groep toen ze Gypsy benaderde en wilde weten of de zending die ze vorige week had besteld, was aangekomen.

Gypsy dook de achterkamer in en hij begon haar te volgen voor het geval er iets zwaar was, maar stopte even toen de bel boven de deur rinkelde. Zijn zesde zintuig was veel hoger dan dat van een normaal mens en Nick moest zijn gegrom onderdrukken toen hij zich omdraaide om de demonen net achter de deuropening te zien.

Ze zagen er allebei uit alsof ze ex-militair waren met hun rare kapsels en harde uitdrukkingen, maar hij was de laatste tijd een professional geworden in het spotten van demonen. Als zielloze

vampiers verraadde hun geur ze altijd.

Een erg knappe jongeman stapte tussen hen in de winkel binnen voordat hij even stil bleef staan. Hij keek over zijn schouder naar zijn twee metgezellen die nog buiten voor de drempel stonden en wilde lachen toen hij merkte dat ze opgewonden naar de vloer keken recht voor zich.

Toen ze allebei beschuldigend naar hem opkeken, grijnsde hij alleen maar en haalde zijn schouders op. “Sorry jongens.” Hij kon zien dat ze wisten dat het hem helemaal niet speet, te oordelen naar de manier waarop ze hem aanstaarden, maar het kon hem niet schelen wat ze dachten. “Het lijkt erop dat ik deze toch solo ga doen.”

Hij negeerde ze, draaide zich om en liet zijn blik door de winkel gaan op zoek naar de oude slimmerik of de kleindochter waarvoor hij hier was gekomen.

Nick stond helemaal op en stak zijn hand in de diepe zak van zijn trenchcoat waar de voering van de zak was uitgesneden, waardoor hij gemakkelijk toegang had tot andere dingen die in het leer waren genaaid. Hij had een klein arsenaal aan wapens dat hij zonder aarzelen zou gebruiken, stille dingen die hij tegen een vijand kon gebruiken zonder de aandacht van de andere klanten te trekken.

Hij volgde de man terwijl hij naar de toonbank liep en merkte op dat hij nergens anders naar keek in de winkel. Nick had het gevoel dat de vreemdeling hier niet was als shopper en zijn demonenwaakhonden die hem nu door het raam aankeken,

waren geen goed teken voor Gypsy's eerste werkdag.

De vreemdeling keek Gypsy nieuwsgierig aan toen ze met een doos uit de achterkamer kwam en naar de andere balie liep waar een vrouw op haar wachtte.

Nick bewoog zich en plaatste zich tussen Gypsy en de vreemde man die naar haar keek. “Kan ik u helpen?”

De man keek hem verveeld aan. Hij vond het vreselijk om het aan de uitsmijter van de winkel te vertellen, maar hij was niet zo gemakkelijk geïntimideerd. Hij stak zijn hand in de binnenzak van zijn jasje en haalde een formeel ogende envelop eruit. “Ik ben maar een boodschapper en doe geen kwaad. Ik heb een uitnodiging voor de eigenaar van dit etablissement.”

Nick pakte de envelop, maar de man trok hem weg en stopte hem weer in zijn jasje.

“Het is alleen voor de ogen van de eigenaar,” informeerde de vreemdeling hem met een Brits accent en trok elegante z'n wenkbrauw op.

Nick haalde diep adem, maar vond alleen de geur van een mens. Hij draaide zich om en leunde tegen de toonbank en staarde weer naar de twee demonen die met donkere, sombere ogen naar de vreemdeling keken.

“Je trekt op met een heel vreemd gezelschap voor een mens,” merkte Nick op, hij verwachtte geen antwoord en hij kreeg er ook geen.

Gypsy keek naar het raam en zag de twee mannen de winkel in staren in plaats van naar binnen te gaan. Ze keek meteen om

zich heen naar Nick en vond hem met een man die ze nog nooit eerder had gezien.

De man had zwart zijdeachtig haar dat een lichte golving vertoonde en nauwelijks zijn schouders bereikte en een dikke gouden oorbel in één oor. Zijn gebruide wangen waren bloot, maar hij had een strak geschoren snor en een designerbaard die maar zo breed was als de snor, zodat hij een stel perfecte lippen omlijstte. De perfectie hield daar niet op, want ze zag lange donkere wimpers die donkerbruine ogen omlijstten de zogezegde slaapkamerogen.

Ze twijfelde er niet aan dat hij waarschijnlijk elke vrouw die zijn pad kruiste zonder veel moeite zou kunnen verleiden. Ja, de man was adembenemend mooi en als de laatste paar dagen haar iets hadden geleerd, was het dat normale mensen er nooit zo goed uitzagen. Die wetenschap maakte haar nerveus toen ze probeerde te haasten en de aankoop van de vrouw af te handelen.

Gypsy raakte gefrustreerd en wierp een blik over de toonbank naar het mooie meisje dat altijd zoveel geld in haar winkel had uitgegeven, en zuchtte dankbaar toen ze een grote prop contant geld kreeg en zei dat ze het wisselgeld moest houden.

“Dankjewel,” glimlachte Gypsy en merkte toen dat er een lijst met dure, moeilijk te vinden items op een stuk papier tussen het geld zat. Ze keek weer op naar de andere vrouw en beseftte dat de jonge vrouw op de hoogte moest zijn van de plotselinge toestroom van demonen om zulke vreemde verzoeken te doen, maar ze had op dit moment geen tijd om erover te praten.

“Ik bel je wel als de spullen binnenkomen,” knikte Gypsy alsof ze gewoon een doos chocolaatjes had besteld.

Toen de klant wegliep met haar doos met twijfelachtige spullen, keek Gypsy om naar Nick en zag dat de twee mannen nu tegenover elkaar stonden en zo te zien waren ze elkaar aan het opmeten.

“Kan ik u helpen?” Vroeg Gypsy aan de andere kant van de toonbank.

De vreemdeling wendde zich van Nick af en glimlachte. “Ik hoop het zeker. Is toevallig de oude slimmerik die deze winkel runt vandaag hier?”

De beleefde glimlach van Gypsy haperde, maar ze had deze vraag meer dan eens beantwoord sinds ze de winkel had overgenomen. “Het spijt me, maar hij is iets meer dan een maand geleden overleden.” Ze zag hoe een stille droefheid in de ogen van de man kroop en het stelde haar meer op haar gemak. Met dat soort reacties was hij hier zeker niet om problemen te veroorzaken.

“Misschien is zijn kleindochter dan beschikbaar?” vroeg de man kalm.

“Ik ben zijn kleindochter. Is er iets waarmee ik je kan helpen?” Vroeg Gypsy beleefd.

De man fronste een beetje van verwarring, maar bedekte het snel met een beleefde glimlach: “Misschien. Ik moest dit aan de eigenaar geven.” Hij haalde de envelop half uit zijn zak, zodat ze de rand ervan kon zien. Met meneer Quick Draw naast hen

vertrouwde hij er niet op dat het niet zou worden weggerukt.

“Ik ben mede-eigenaar,” zei Gypsy trots nu Lacey terug was.

De man zag eruit alsof hij nadacht, maar legde de envelop ten slotte op het glazen oppervlak en duwde hem naar haar toe.

Voordat Gypsy er zelfs maar naar kon reiken, onderschepte Nick de envelop met bliksemsnelle reflexen en opende de achterflap. Hij bekeek het dikke bladgoud papier voordat hij weer opkeek naar de vreemdeling. De man staarde hem alleen maar aan alsof hij zich verveelde.

Gypsy fronste haar wenkbrauwen om Nick's overdreven beschermend karakter, maar iets in de ijzige uitdrukking op zijn gezicht weerhield haar ervan de envelop op te eisen. Met de manier waarop de dingen hier gingen, voor zover ze wist, was het een doodsbedreiging, hoewel ze moest toegeven dat ze zo nieuwsgierig was als de hel.

Nick liep naar de andere kant van de toonbank waar Gypsy was en haalde de 9 mm onder zijn overhemd vandaan. Hij hield het pistool laag, zodat niemand anders in de winkel het kon zien, behalve de man die direct aan de andere kant ervan stond. De hartslag van de man klopte net als zijn ademhaling, dus Nick dacht dat hij niet echt een bedreiging vormde, maar hij wilde dat Gypsy op haar hoede was voor het geval dat.

“Ik ben zo terug. Nodig niemand uit in de winkel terwijl ik weg ben en schiet hem neer als hij te dichtbij komt.” Nick's stem klonk waarschuwend toen hij de andere man aankeek.

“Wat,” vroeg Gypsy geschokt fluisterend en keek op naar

Nick alsof hij gek was geworden. “Wat staat er in die brief?”

“Het is maar een uitnodiging, maar ik heb het gevoel dat het interessant zal zijn voor Ren. Ik zal het je vertellen zodra hij het heeft gezien,” antwoordde Nick en liep naar de achterkamer.

Gypsy wierp haar blik weer op de man voor haar, vragend. “Wat voor uitnodiging?”

Ze hield het pistool achter de toonbank, maar hield het op hem gericht. Ze kon het niet helpen, maar bloosde wetende dat als ze nu de trekker overhaalde, de kogel hem zou raken op een plek waar geen man gewond wilde raken. Hopelijk zou hij daar rekening mee houden en niets stoms proberen.

“Op een bloedstollende veiling,” antwoordde de man met een sexy glimlach.

Gypsy's ogen lichtten op bij het horen van het woord veiling, maar fronste toen en vroeg zich af waarom Nick dacht dat Ren een uitnodiging voor een veiling zou willen zien, ook al was het voor een ondergronds type. Dit was niet de eerste keer dat ze een uitnodiging via Messenger ontving.

“Hoe belangrijk?” vroeg ze volkomen geïntrigeerd.

“Als ik u eerst een vraag mag stellen,” vroeg de man. “Ben je toevallig familie van Lacey?”

Gypsy's lippen gingen uit elkaar toen ze instinctief haar greep op het pistool verstevigde en een stap achteruit deed, nu begreep ze waarom Nick de uitnodiging voor Ren had aangenomen.

“Wie ben je?” vroeg ze bezorgd.

De lippen van de man wezen op een glimlach, maar hij

antwoorde niet.

Ren keek naar de open deur van de bunker toen hij Nick's voetstappen de trap af hoorde rennen. Hij keek toe terwijl de jaguar de laatste paar stappen sprong, een envelop in zijn handen geklemd en een wenkbrauw optrok om Nick in de deuropening te ontmoeten.

“Stel geen vragen, maar lees gewoon,” zei Nick haastig terwijl hij de envelop aan Ren overhandigde.

Ren opende hem, haalde de uitnodiging eruit en las hem grondig door. De spieren in zijn kaak spanden zich terwijl hij de neiging onderdrukte om het papier in zijn vuist te verfrommelen. Zijn lichaam ontspande zich toen hij plotseling van gedachten veranderde en over zijn schouder keek naar Lacey die hen nauwlettend in de gaten hield.

“Het lijkt erop dat we naar een veiling gaan,” vertelde Ren haar.

“Een veiling,” herhaalde Lacey terwijl ze achteroverleunde op de bank en deed alsof ze er ongeveer twee seconden over nadacht voordat ze hem afsloeg. “Ik ben niet in de stemming, dus nee bedankt.”

“Je hebt niet veel keus,” zei Ren terugkijkend op de uitnodiging. “Het lijkt erop dat het belangrijkste item op de veiling een gemarkeerde ziel is en het openingsbod voor die gemarkeerde ziel een ziel bol is. De veiling vindt vanavond om middernacht plaats... verderop in de straat.”

Hij kon haar angst al ruiken, maar hij was niet van plan haar in

gevaar te brengen. Haar aandeel in de diefstalring zou vanavond eindigen ... daar zou hij voor zorgen.

Lacey had het gevoel dat ze op rubberen benen liep toen ze Ren naderde en het papier pakte dat hij haar aanbood. Haar blik werd onmiddellijk getrokken naar het symbool onderaan waar normaal gesproken een handtekening zou staan en haar hart zonk van angst in de put van haar maag. Ze sloeg snel haar blik op en las de woorden kort.

“Nou, verdomme weg daarmee. Als ik dit gebouw niet verlaat, missen ze hun belangrijkste item en wordt hun kleine veiling een mislukking,” zei Lacey terwijl hij het papier aan Ren overhandigde. “Zie je dat zegel onderaan? Dat is het zegel van de ring waarvoor ik heb gewerkt. Als ik naar deze veiling ga ... zullen ze me vermoorden.”

“Lacey,” zei Ren kalm, wetende dat ze op dat moment bang was. “Als ze zo dichtbij zijn, weten ze al waar je bent. Je kunt je hier niet voor altijd verstoppen. Bovendien lijkt het erop dat we iets hebben dat ze willen.”

“Ja ... mij,” zei Lacey zonder de moeite te nemen de angst in haar stem te verbergen terwijl ze hem boos aankeek. “Ik weet al dat ze me gaan vermoorden, maar dat betekent niet dat ik het ze gemakkelijk moet maken.”

Nick draaide zich om en liep de trap weer op omdat hij Gypsy niet te lang alleen wilde laten met de vreemdeling. Zonder achterom te kijken, zei hij tegen hen: “Als je besluit wat je gaat doen, wacht er boven een Britse man op het antwoord en buiten

de winkel wachten twee demonen op hem.”

Ren sloeg zijn blik naar Lacey neer toen hij hoorde dat haar hartslag plotseling sneller begon te kloppen en ze achter Nick de trap op liep. Zijn uitdrukking en gedachten werden donker. Die vreemdeling kon maar beter niet de Britse klootzak zijn die haar in de eerste plaats in al deze problemen had gebracht.

Lacey sloeg de hoek om naar de hoofdkamer, een paar seconden nadat Nick dat deed. Haar lippen gingen uit elkaar en zag Vincent rustig staan bij de toonbank naar Gypsy kijkend. Haar blik sloeg neer toen ze het pistool in de hand van Gypsy zag en ze wilde grinniken over de nutteloosheid van de dreiging, maar ze wist niet dat ze de enige zou zijn die de grap zou begrijpen.

Vincent draaide zijn hoofd om en keek naar het meisje waarnaar hij op zoek was. “Daar is het meisje,” ademde hij terwijl hij beseftte dat hij haar meer had gemist dan hij had gewild.

Binnen enkele seconden had Lacey haar armen om Vincents middel geslagen en haar gezicht tegen zijn borst gedrukt.

Hij omhelsde haar en keek niet achterom naar de demonen buiten, wetende dat ze haar al hadden gezien, hoewel hij haar wel zo draaide dat hij hun bloedige zicht blokkeerde.

Gypsy knipperde met haar ogen bij het liefdevolle weerzien en liet gelukkig het pistool zakken. Hij kon niet helemaal slecht zijn als de manier waarop zijn ogen zachter waren geworden zodra hij Lacey had gezien, een indicatie was. Ze gaf het pistool terug aan Nick toen hij bij haar achter de toonbank kwam staan. Een klant

koos dat moment uit om haar een vraag te stellen en ze keek naar Nick, niet zeker of ze al moest vertrekken.

“Ik hoor Ren aankomen, zodat je kunt ontspannen, we zullen hiervoor zorgen,” zei Nick, haar verzekerend dat het goed was als ze haar zaken moest doen.

Knikkend gleed Gypsy langs Nick heen en gaf Ren een brede blik toen ze de woedende blik op zijn gezicht zag toen hij de achterkamer uitkwam. Ze keek toe terwijl hij de demonen een donkere blik toewierp voordat hij ze volledig verdreef en zijn aandacht op de toonbank richtte.

“Houd in de gaten wie Gypsy hier uitnodigt. Laat deze maar aan mij over,” zei Ren die achter Nick was komen staan.

Nick voelde een koude rilling over zijn rug stromen en liep snel naar de voorkant van de winkel. Zelfs de jaguar in hem was blij dat hij op dit moment niet degene was met zijn armen om Lacey heen. Ren had smerig gespeeld als het ging om de competitie over Gypsy, maar hij had het gevoel dat niets was vergeleken met de hel die deze Britse man te wachten stond.

Vincent keek op en zag de intimiderend uitzierende man met stevige, boze passen op hen afkomen. Het eerste wat hem opviel, was de manier waarop de man niet echt naar hem keek ... hij keek neer op Lacey's rug waar zijn armen stevig om heen waren geslagen.

Hij heeft misschien geen bovennatuurlijke krachten, maar na zoveel eeuwen te hebben geleefd, kon hij een jaloeze man een mijl verderop zien. Vincent grijnsde vanbinnen, zich afvragend

wat Lacey van de relatie vond... als er al één was. Het afgelopen jaar was hij de enige man die haar aanraakte en ze waren niet lang genoeg gescheiden geweest om haar gewoon weg te geven aan een andere minnaar. Daar was ze veel te kieskeurig voor.

Met een geïrriteerde glimlach die om zijn lippen trok, verstevigde Vincent zijn greep een beetje om te zien of de andere man bezwaar zou maken. Per slot van rekening ... zijn favoriete hobby was mensen kwaad maken.

Hij kende zijn kleine partner in crime goed genoeg om te weten dat haar idee van obsessie en bezit alleen voorbehouden was aan de snuisterijen die ze gewoonlijk stalen... niet het andere geslacht. Dat was één van de dingen die hij leuk aan haar vond, het feit dat ze allebei de voorkeur gaven aan de vrijblijvende clausule.

Omdat hij wist dat hij haar niet zomaar van de andere man af kon trekken, dwong Ren zichzelf om minder dan 60 cm achter Lacey te blijven staan, wat een afstand was als dat nodig mocht zijn. Hij had al een hekel aan deze idioot, maar was slim genoeg om zijn neiging om Vincent te wurgen te bedwingen, zodat hij kon horen waarom de man demonen hierheen had gebracht.

Ren liet zijn rechterhand in zijn regenjas glijden om te verbergen dat hij zo hard in zijn vuisten was geknepen dat hij zijn vingernagels pijnlijk in zijn handpalm voelde bijten. Als Vincent dacht dat hij Lacey terug zou brengen naar dat gedemoniseerde circus dat ze een diefstalring noemden, dan zou hij de punker verdomme iets veel pijnlijkers geven om over na te denken.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.